

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 18. МАЈА 2005. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на главни претрес дана 18. маја 2005. године са почетком у 10,22 часова, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Устаничка бр.29, судница бр.1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03, окривљеног Милорада Улемека и других окривљених, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга кривична дела, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду Кт.С.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу: судија Марко Кљајевић, председник већа, судије – чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић, са записничарем Јасном Билић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћник мајке погинулог председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, Миле Ђинђић, адвокат Радивој Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцима адвокатима Момчилом Булатовићем и Марком Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, бранилац окривљених Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић, по заменичком пуномоћју изабраног браниоца адвоката Дејана Лазаревића. окривљени Дејан Миленковић са браниоцем адвокатом Љубишом Радојичићем, бранилац по службеној дужности окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем по службеној дужности адвокатом Жељком Грбовићем, окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем.

Нека приступе пред судско веће позвани сведоци Радосав Мијаиловић и Горан Петровић ради констатације.

Констатујем да су приступили сведоци Радосав Мијаиловић и Горан Петровић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка изведе процесна радња доказивања саслушањем сведока Радосава Мијаиловића.

За време извођења ове радње привремено се удаљава присутни сведок Горан Петровић до позива суда.

Председник већа: Добар дан. Ваше име и презиме?

МИЈАИЛОВИЋ РАДОСАВ.

Председник већа: Име оца?

Сведок Радосав Мијаиловић: Милутин.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Радосав Мијаиловић: 5.5.1940. године, Ариље. Ужице.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јована Стојисављевића 27/7 Земун.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Радосав Мијаиловић: Радио и ТВ механичар, а иначе пензионер сам сада.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Радосав Мијаиловић: Нисам.

Председник већа: Дужни сте да суд обавестите о свакој евентуалној промени адресе Вашег пребивалишта.

Ја ћу Вам сада саопштити Ваше дужности, права и законска упозорења за сведока у кривичном поступку.

Дужни сте да суду саопштите све што Вам је познато о предмету и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Дужни сте да говорите истину пред судом и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да давање лажног исказа представља кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања ако је вероватно да би тиме себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ова права, законска упозорења и дужности за сведока у кривичном поступку?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јесам. Разумео сам.

Председник већа: Сада ћу Вас позвати да као сведок у кривичном поступку положите заклетву пред судом. Ја ћу Вам само саопштити текст заклетве, а Ви ако сте сагласни реците само «да», у знак потврде, ако нисте реците разлог због чега нећете да положите заклетву пред судом.

«Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати».

Сведок Радосав Мијаиловић: Да.

Председник већа: Ми смо Вас позвали да у својству сведока кажете оно што знате, што сте непосредно опазили, а то су следеће

околности: да ли сте били запослени у фирми «Соко секјурити», да ли сте радили у згради у Адмирала Гепрата број 14 на обезбеђењу, да ли сте били присутни 12. марта 2003. године када је извршено убиство председника Владе Србије др. Зорана Ђинђића, да ли сте вршили контролу лица која улазе у зграду у Адмирала Гепрата број 14, да ли сте легитимисали лица, да ли сте претходна два дана од критичног догађаја приметили било шта, било која лица, да су улазила, поготово тројица људи, да ли су улазили са одређеним униформама, комбинезонима, да ли су носили нешто, да ли су нешто радили, било шта сумњиво што би указивало евентуално на извршиоце кривичног дела да су раније долазили у ту зграду. Изволите.

Сведок Радосав Мијаиловић: Тачно је да сам радио у «Соко секјурити» агенцији за обезбеђење и ја сам задњи дан радио 10. марта на 11. март и изјутра сам предао смену мом колеги који се зове Стаменковић Раде. 12. марта када се догодио поменути догађај негде око 9 сати изјутра позвао ме је колега Мићићеловић Драган да идем на Нови Београд у «Ју бизнис центар» у наш центар, да однесем плату њима двојци, а свој део да задржим себи. Тамо сам негде дошао можда петнаест до дванаест. Сео сам доле у холу и попио сам сок, неки ђус доле и нисам тада ништа приметио што је било необично за друге дане када сам тамо радио.

Председник већа: Одговорите нам само на питања вршење обезбеђења зграде у Адмирала Гепрата број 14, на који начин сте Ви вршили обезбеђење, да ли је то било физичко, да ли је било провера, да ли је било евиденције лица која улазе, ко је био тамо запослен, ко је издао, ко је радио, колико је радника било?

Сведок Радосав Мијаиловић: Углавном на обезбеђењу било је нас тројица. Био је тај Мићићеловић Драган, Стаменковић Раде и ја сам радио негде 4 – 5 месеци, не могу Вам тачно рећи. Био сам дао отказ 13-ог да бих отишао у Ариље да бих обрађивао малину, тако да сам ја требао да радим још један дан, али нисам радио јер је полиција после тог догађаја запосела ту зграду и тако даље. Наш задатак је био да радимо на централи, онда да упућујемо лица која долазе у те две, три, четири радне организације које су биле смештене у тој згради. То је колико се ја сећам «Крол», «Тинити», неко књиговодство и тако даље. Људи су долазили и ноћу, поготово из «Крола» доносили су мердевине, метле, четке и тако даље и ту су долазили, они су тамо ваљда чишћење тих зграда, откуд знам шта су радили и доста су мењали људе. Колико сам ја разумео да су се појављивала лица, мислим тамо јер су често долазили неки људи са променом. Наш је задатак био да радимо на централи и да бројеве телефона пребацујемо када нам неко тражи у одређене канцеларије и

одређене службе. Даље, наш је задатак био да се строго води рачуна о противпожарној заштити и да се сигнализира негде ако се појави концентрација дима да би се известили ватрогасци, значи централа, ватрогасци. Такође после радног времена да обиђемо све просторије да видимо да ли су прозори затворени, да није неко грејно тело остављено укључено као и да би после 12 сати укључили термоакумулационе пећи јер је у то време била она струја јефтинија после 12 часова. Углавном то су биле те наше дужности. Ми нисмо људе легитимисали зато што је то било више радних организација. Обично људи када су долазили они су нама са назнаком «идемо код директора тога и тога, сада смо се чули телефоном» и тако даље. Нама није, мислим имали смо књигу дневник опажања где смо ми бележили неке примедбе или примедбе или опажања која су се дешавала у току нашег дежурства. Сами смо се смењивали ујутру у 6 сати смо јављали центру «Соко секјурити» какво је стање у тој згради где смо ми били, а евентуално ако се деси неки проблем био је неки Дејан у том клубу доле који се звао «Храбро срце», неки који је водио рачуна о осталом особљу, па ако имам неки проблем тренутно док нам неко не би дошао са Новог Београда или неко из те наше агенције код нас, ако имамо проблем. Углавном то је начин на који смо ми радили.

Председник већа: Да ли сте Ви лично обишли тог 10. марта 2003. године све просторије, а посебно нас интересује просторија на другом спрату зграде канцеларије број 55, да ли је била откључана, закључана, да ли је била коришћена, да ли сте уопште улазили унутра и да ли сте приметили било шта што би било карактеристично да Вам скрене пажњу у било ком погледу?

Сведок Радосав Мијаиловић: Најмање смо обилазили тај други спрат јер је некада ту по мом сазнању била Трећи канал телевизије Београд и ту је постојало, све канцеларије су биле празне у том једном делу. Све су канцеларије биле празне и оне су биле углавном раније откључане. Можда са десне стране колико се сећам неко књиговодство је било и тако даље, јер су они почели да те просторије полако изнајмљују и издају корисницима у закуп. Најмање смо обилазили те празне просторије у којима никада нико није био, а иначе оно што је, мислим, где је год ко радио, мислим, ми смо то обилазили баш због тих решоа који су били тамо, грејалица и тако даље.

Председник већа: У вези самог догађаја да ли имате неких посредних сазнања?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја немам никаквих сазнања и не бих могао да потврдим јер бих требао да будем сигуран. Лица која се

помињу ми нису позната тамо. Пробао сам и што кажу да одвијем филм, осим из сазнања што сам питао колегу који је радио тог дана, јер смо ми ишли заједно у СУП, са нашим газдом. Ишли смо три пута на испитивање и тако даље и оно што сам ја од њих, питао сам јер сам био мало и радознао, а и колега ми је, оно што сам само из приче коју вероватно и Ви имате, мислим где је он био то јутро, као питао сам колегу где је одлазио, тако даље, шта су приметили и тако даље. Мислим то сам питао као колега колегу.

Председник већа: Добро. Ја питања више немам. Да ли чланови већа имају питања?

Констатујем да заменици Специјалног тужиоца немају питања за сведока.

Пуномоћници оштећених имају реч.

Констатујем да питања нема.

Браниоци имају право на постављање питања.

За реч се јавља адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала. Господине Мијаиловићу, да ли можете да ми кажете ко је власник ове фирме у којој сте Ви били запослени, је ли знате?

Сведок Радосав Мијаиловић: Власник је, ја мислим да му је име Зоран, а презива се Леваја. Он је власник те агенције «Соко секјурити». Ја сам код њега радио на Новом Београду у «Ју бизнис центру» и они су мене познавали као таквог човека који сам био, човек наводно од поверења и онда су ме оберучке када сам добио време да радим, они су ме прихватили да бих радио.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате које су све објекте обезбеђивали припадници ове организације или евентуално личности, да ли су то радили, да ли је то био опис посла или само обезбеђење објеката?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја мислим да су повремено ишли и у нека, мислим, из приче док сам био на Новом Београду, док сам радио из приче су имали поједина, али ја не могу да се сетим детаља, мислим ко је све обезбеђиван. Углавном пуно су објеката, они држе и пијаце и држе пуно објеката по граду «Соко секјурити».

Адв. Момчило Булатовић: Мало ми је остало нејасно ово око плате. Ви сте 10-ог задњи дан радили, око плате. Где треба да узмете плату, од кога, коме да носите?

Сведок Радосав Мијаиловић: Плата се узима код благајника у Михајла Пупина где «Соко» има благајну и где им је седиште главно и ми смо то практиковали да би ми који је слободан оде код благајника који се зове Бобан, подигне плату, свој део задржи, а оно друго однесе двојици колега и подели тамо. То су они радили и мени када сам ја на послу и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: И колико сам разумео Ви сте отишли у Пупинову и узели плате за те колеге и дошли код њих?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јесте. Мој део задржао себи, њима сам однео и дао сам Драгану Мићићеловићу који је тог дана радио.

Адв. Момчило Булатовић: Колико је то сати било?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, било је петнаест до дванаест, отприлике, ја сам у 12 сати напустио зграду.

Адв. Момчило Булатовић: Који је то дан?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јој мени, ја не могу да се сетим.

Адв. Момчило Булатовић: Датум?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не могу да се сетим који је дан био. Не могу да се сетим.

Председник већа: Ево ја ћу искористити и своју обавезу, а и право управо с обзиром на овај одговор да сте у исказу пред истражним судијом на записнику од 24. јуна 2003. године рекли, цитирам: «Тако да 12-ог нисам радио мада сам тог дана дошао око 12 сати и донео колегама плату и отишао око 12 часова и 10 минута. Тек после тога чуо сам шта се десило, а тада сам већ био на путу ка својој кући». Завршен цитат. Да ли је то тачно што сте изјавили?

Сведок Радосав Мијаиловић: Потпуно је тачно. Да. Онда сам био позван после подне да дођем у «29-ти» и тако даље где сам наставио даље активности у вези тога. Мислим тог истог дана.

Председник већа: Добро. Захваљујем. Право да настави са питањима има адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Мијаиловићу поменули сте неку књигу у коју су се уписивала нека Ваша запажања. Да ли сте било шта Ви за време док сте радили тамо у ту књигу уписали што би било, што би одударало од неких уобичајених активности у смислу неке примедбе да се нешто десило, примедба нека или било шта?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја се сећам два детаља овако која су карактеристична што нису као уобичајена. Једнога дана послеподне за време мог дежурства дошао је један полицајац млађи човек и једна девојка. Ушли су унутра у хол, назвали су ми добар дан и питали су какво имамо обезбеђење унутра. То се десило отприлике може бити једно 20 дана пре него што се десио тај трагични догађај. Онда су мало погледали по згради и тражили су ми име директора како се зове, тог Графичког завода. Он има неки назив. Онда сам ја њима дао име. То је на пример било као то ми је необично али сам сматрао да је то нека безбедност јер обезбеђење друштвене имовине и тако даље. То је један догађај овако који ми је мало био карактеристичан и један догађај пре можда 2 месеца дошла су три младића која су имала три радна одела. То су нижи људи како се ја сада сећам, а да сам знао мислим шта ће се десити сигурно бих боље запажао, где су ми тражили кључ од поткровља. Ја им нисам могао дати кључ али сам их упутио код директора, то сам записао у тој нашој књизи да су долазили људи да нешто виде у поткровљу. Мени су објаснили да траже неку вентилацију као послао их неки директор, прочишћавање канала и тако даље. Ја сам их послао код директора и директор је одобрио да им се да кључ. После дужег задржавања, не сећам се да су имали неки алат који је карактеристичан, после дужег задржавања ја сам изашао у поткровље и наишао сам на тројицу младића као завирују нешто околу и гледају, али су били баш у том моменту према улици Адмирала Гепрата, мислим супротно од зграде Владе и тако даље и ја сам то написао у књизи да су ти момци долазили и да они нису нашли шта су тражили. Углавном то су мени казали. Тај се таван не откључава стално. Тај се таван не откључава стално, горе има неке столице, крш, то сам видео онако као што сам обилазио на дужности док сам био. Једино та два догађаја која сам ја могао овако приметити, која нису за мене, односно разликују се од осталих дана који смо тамо проводили и гледали.

Председник већа: Да ли сте Ви идентификовали та три лица која су тражила да иду на кров зграде и да ли сте конкретизовали по чијем налогу, који посао треба да обаве, да ли су се представили, показали налог, ко су они?

Сведок Радосав Мијаиловић: Нису налог показали. Тражили су кључ да их је послао неки директор. Тако је мени речено, али међутим, пошто ја нисам смео дати кључ, то је за мене било ново, ја сам их послао код директора и добио сам обавештење да могу да их пустим.

Председник већа: А да ли сте идентификовали та три лица име и презиме њихово?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Ја мислим не, морали би сада када би нашли ту књигу записника онда би ми видели. Стварно би видели шта сам записао.

Председник већа: Да ли се уопште сећате да ли сте их идентификовали, лична карта, било шта?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Личне карте нисмо узимали никада. То сам Вам рекао на почетку да нисмо то радили.

Председник већа: Добро. Наставите са питањима.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, када смо већ код тога, код ког сте директора упутили Вашег директора или?

Сведок Радосав Мијаиловић: Код директора Графичког завода који је био мислим, ту је, он је нама био, ми смо њега обезбеђивали.

Председник већа: Не. Само ради прецизирања, да ли је то директор Графичког завода или Завода за фотограметрију?

Сведок Радосав Мијаиловић: Фотограметрију. Ја га зовем стари београдски завод за фотограметрију и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Како се зове човек је ли знате?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја сада не знам. Ја сам заборавио име. Мислим било је доста прошло и тако.

Адв. Момчило Булатовић: Реците ми да ли знате шта је било са том књигом, да ли је неко ту књигу, рекли сте да сте три пута били у полицији?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја мислим да је полиција узела ту књигу.

Адв. Момчило Булатовић: Мислите да је узела полиција?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја мислим да је узела и требала је да узме да види шта се ту писало све редом.

Адв. Момчило Булатовић: Говорили сте на питање председника већа о обиласку зграде и тог другог спрата, кажете то је било и просторије телевизије Трећег канала и биле празне. Да ли сте икада Ви за време Вашег обиласка, дежурства, било када обишли те просторије да отворите, кажете контролишете прозоре, било шта, да ли се сећате тога?

Сведок Радосав Мијаиловић: Сећам се прозори су, у суштини је моја прва примедба била тамо када сам дошао да радим, да су сви прозори трули и да то треба, ја сам то директору сигнализирао и негде сам и записао, као кад сам почео да радим. Међутим, као проблем, нема пара и тако даље. Ја сам улазио у те просторије на пример сећам се када је ветар, промаја, или неки се прозор отвори, не затвори се добро, али смо мислим случајно у пролазу, то је било раније много, мислим познате су ми те просторије.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте приметили било када ако сте ушли у било коју од тих просторија у било коју која је на другом спрату, било шта необично?

Сведок Радосав Мијаиловић: Осим адаптације и људи који узимају у закуп ништа друго. То су даске, уносили су горе људи нешто и адаптирали.

Адв. Момчило Булатовић: Поменули сте неки клуб «Храбро срце», ако сам добро чуо?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јесте.

Адв. Момчило Булатовић: Где се тај клуб налази?

Сведок Радосав Мијаиловић: Налази се доле у подруму те зграде. Са стране се улази околу. То исти држи газда, држи то «Храбро срце». Колико је мени познато и сада код хотела «Југославија».

Адв. Момчило Булатовић: И тај газда клуба је?

Сведок Радосав Мијаиловић: Леваја, мислим Леваја Зоран.

Адв. Момчило Булатовић: Помињали сте неког Дејана?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Дејан је био, он је да се ми њему јавимо ако имамо проблем. То је неки као сменовођа, како да га назовем. Мислим, који је био дечко који је водио рачуна о том клубу и тако.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли је то клуб био отвореног типа, затвореног типа, само за запослене или?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, углавном ту су певачи долазили два пута недељно. То је музика трештала целе ноћи. Ту је Луис певао стално, то је, цела зграда тресе. Они су те неке просторије и од тог завода користили за пиће доле у подруму где се улази отуда са друге стране и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали било каквог увида у то ко посећује тај клуб у смислу неког обезбеђења?

Сведок Радосав Мијаиловић: Осим млађих људи који се напију и ујутру у 4 сата се побију, ја нисам никога другог могао да приметим. Било је свега и свачега.

Адв. Момчило Булатовић: Реците ми, казали сте да сте ишли у СУП три пута. У којим то, да ли сте то ишли три пута у једном дану или у неким временским интервалима?

Сведок Радосав Мијаиловић: У временском раздобљу. Први дан тај када се десило то сам био, па онда сам после опет, мислим да је то био први спрат, па онда други, па трећи, па тако даље. Био сам три пута.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте писали својеручно било какве изјаве о тим разговорима?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Углавном људи су ме саслушали. Нисам никакве изјаве.

Адв. Момчило Булатовић: Никакве изјаве?

Сведок Радосав Мијаиловић: Нисам.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала судија. Ја питања више немам.

Председник већа: Право на питања има адвокат Ненад Вукасовић. Изволите.

Адв. Ненад Вукасовић: Хтео бих да питам сведока везано око кључева. Да ли су они радећи на том послу обезбеђења зграде имали код себе у тој просторији евентуално какву таблу са кључевима, за било који спрат, за било коју канцеларију па када неко долази на посао да се обрати њима око кључа?

Сведок Радосав Мијаиловић: Сви кључеви, постоји у портирници табла са кључевима. Ту смо водили евиденцију. Свакоме коме смо давали кључ од просторије писали смо ко га је узео и у колико сати га је узео и колико сати је вратио кључ. То нам је било наређење, тако да стварно нисмо, са овим мислим другим спратом који се помиње, са њим смо најмање имали, јер је био празан и мислим са њим смо најмање имали проблема, а за ове друге све кључеве, јер се ради о документацији и тако даље, то је све писано у књизи. То је то.

Председник већа: Само ради допуне овог Вашег одговора, да ли су кључеви који су издавани и о којима је вођена евиденција били на табли само за просторије у згради које су се користиле и да ли се то односило и на приватна предузећа као што је «Крол» и друге?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, имали смо проблем, нисмо имали кључ од свих просторија. Углавном од просторија које су коришћене имали смо кључеве. Једном је пукао котлић у ВЦ-у на другом спрату где смо ја и директор развалили врата. Значи постојали су корисници у том делу зграде. Нисмо имали кључ ми од тога него смо морали да развалимо врата да би ушли и поплаву горе спасили.

Адв. Ненад Вукасовић: Хтео бих сада само да се вратим на тај други спрат и на канцеларију 55. Чули смо за ове кључеве, а каква је ситуација са тим другим спратом, да ли нам можете евентуално појаснити да ли сте имали или уопште нисте имали те кључеве од тих просторија и да ли су оне биле закључане и кажете да се на другом спрату сада развалили ВЦ, због тог котлића?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не ВЦ него улазна врата. Постоје на једном ходнику једна улазна врата велика која су метална. У том ходнику све лево и десно су канцеларије даље идући и на крају ходника је ВЦ. Значи та врата улазна о њима говорим да нисмо имали кључ, а те празне канцеларије колико се ја сећам да су те канцеларије биле откључане и да су долазили људи повремено који су изнајмљивали, адаптирали за своје делатности.

Адв. Ненад Вукасовић: Да ли се можда сећате с обзиром да та једна врата, како их ја сада доживљавам, која су била закључана и која сте морали да развалите јер нисте имали кључ, да ли сте касније после тога, то је догађај инцидент са том водом...

Сведок Радосав Мијаиловић: Касније смо добили кључ дупликат да можемо да интервенишемо у случају таквих ствари које се дешавају.

Адв. Ненад Вукасовић: Добро, с обзиром да кажете да према Вашим сазнањима тај други спрат је био празан, да ли у време када је био празан да ли су та врата била закључана и да ли се кључ од тих врата налазио евентуално код Вас или код неког другог?

Председник већа: Сачекајте само, колега нисте у праву када сте рекли да је цео други спрат био празан.

Адв. Ненад Вукасовић: Не. Знам да је рекао после да су биле издате неке...

Председник већа: Знам, али знате и сами да је то значи капциозно, према томе, избегавајте у будуће, јер прво кажете да је празан био цео други спрат, него одређене канцеларије је рекао сведок. Само ради тога поновите питање уз ову ограду.

Адв. Ненад Вукасовић: Поновићу. Добро, у реду. Поновићу питање. Евентуално да ли је тај кључ био код Вас од тих врата и да ли су се та врата након завршетка радног времена закључавала?

Сведок Радосав Мијаиловић: Тај су кључ закључавали корисници. Тај спрат није био празан, него одмах после тих улазних врата са десне стране налазила се једна канцеларија коју су држали мајка и син и то је било неко књиговодство. Значи да није цео спрат био празан и да су адаптиране у међувремену те канцеларије, а ми смо после нашег реаговања добили резервни кључ који нам је био окачен и пише шта је, ако дође до поплаве и тако до нечега. На пример десило се једном, али они су радили, да се појавио мени аларм, мени упалио се, појавила се у једној канцеларији на другом спрату већа концентрација дима, а на концентрацију реагује па онда смо ми дигли узбуну и нашли смо да ту није била ... канцеларија и тако даље. Ми смо тај кључ имали због тих ствари, да би могли да ако буде поплава и нешто, али смо га добили касније.

Адв. Ненад Вукасовић: Добро. Та врата се нису, да ли су се или не закључавала након завршетка радног времена?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, закључавали су, али они су на пример, ти су знали да раде и до један сат ноћу и књиговодство и тако даље. Мислим, они су закључавали када су полазили.

Адв. Ненад Вукасовић: Добро, а да ли су Вама предавали тај кључ или?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Они су имали свој кључ.

Адв. Ненад Вукасовић: Добро. Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Право на питања има адвокат Александар Поповић. Изволите.

Адв. Александар Поповић: Кажите ми тог 12. марта када сте дошли да својим колегама дате плату, како сте дошли до улице Адмирала Гепрата, ако се сећате, из ког правца?

Сведок Радосав Мијаиловић: Дошао сам из правца Новог Београда, до Зеленог венца, па сам на пример сишао Каменичком, па сам отуда дошао пешке, одоздо се задувао, па ме баш Мићићеловић питао што сам се задувао и тако даље. Углавном из тог сам правца дошао, куда сам стално долазио са Новог Београда на посао.

Адв. Александар Поповић: Значи из правца аутобуске станице?

Сведок Радосав Мијаиловић: Јесте. Сигурно да сам ухватио код црвене зграде превоз па сам дошао до Зеленог венца, онда сишао доле и онда стално куда сам долазио пешке одоздо уз брдо, ту сам дошао.

Адв. Александар Поповић: Кажите ми јесте ли приметили на паркингу или на улици испред зграде нешто необично?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ништа необично. Ту је паркинг иначе, то је паркинг комуналног предузећа «Паркинг сервис». То је паркинг где су се људи паркирали и ту дођу и покупе пауком ако је неко пред тим нашим вратима.

Адв. Александар Поповић: Да ли је у опису Вашег радног места било и да водите рачуна о паркингу испред зграде?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не, само када директор дође и каже «Раде пази ми да ми не однесу ауто», ако се погрешно паркира, у том случају.

Адв. Александар Поповић: Кажите ми да ли су Вам у полицији показивали слике одређених особа?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да, јесу ми показивали одређених особа које ја нисам их запазио добро. Мислим...

Адв. Александар Поповић: Никада их нисте видели?

Сведок Радосав Мијаиловић: Никада их нисам видео.

Адв. Александар Поповић: Хвала. Толико.

Председник већа: Право на питања има адвокат Александар Зарић. Изволите.

Адв. Александар Зарић: Само једно питање. Рекли сте да нисте узимали личне карте од људи?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да.

Адв. Александар Зарић: Како сте уписивали коме сте давали кључеве?

Сведок Радосав Мијаиловић: Нисмо давали. Давали смо само запосленом особљу кључеве, а нисмо давали посетиоцима зграде.

Адв. Александар Зарић: А ови који су дошли да адаптирају?

Сведок Радосав Мијаиловић: Њима су давали кључеве ти људи. Нисмо им ми давали. Те кључеве ми нисмо давали.

Адв. Александар Зарић: Ко им је давао?

Сведок Радосав Мијаиловић: Рекао сам да има од другог спрата од те друге зграде, да имали су и други кључеве. Не само ми.

Адв. Александар Зарић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Адвокат Горан Петронијевић има реч. Изволите.

Адв. Горан Петронијевић: Захваљујем судија. Ако сам добро разумео сведок је у свом казивању малочас споменуо три лица која су долазила у временском периоду, како сам разумео два месеца пре овог догађаја. Да ли по сазнањима сведока та три лица су директно комуницирала са директором од кога сте добили наређење да могу да уђу?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја сам их упутио код директора и секретарица ми је рекла да могу да им дам кључ. То је обичан кључ и они су сигурно комуницирали, пошто ја их нисам пустио.

Адв. Горан Петронијевић: Значи по Вашим сазнањима они су...

Сведок Радосав Мијаиловић: По мом сазнању они су комуницирали са директором јер их ја нисам пустио да иду горе док не добијем одобрење.

Адв. Горан Петронијевић: Да ли сте у тој ситуацији када сте им дали кључеве, јесте ли им Ви дали кључеве?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да. Један кључ постоји. То је обичан кључ.

Адв. Горан Петронијевић: Да ли сте тада утврђивали њихов идентитет и да ли је неко утврђивао уопште?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да ли, нисам Вас чуо?

Адв. Горан Петронијевић: Идентитет да ли сте им утврђивали, лична карта?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Они су објаснили ко су, шта су и ко их је послао код директора. Мени нису много ни објашњавали само чим су ми тражили кључ ја им нисам дао.

Адв. Горан Петронијевић: Ви сте данас такође рекли да сте предали смену колеги?

Сведок Радосав Мијаиловић: Стаменковићу.

Адв. Горан Петронијевић: Судија, ја бих молио само, могуће да је забуна или да се разјасни да не буде контрадикторности у изјави овог сведока, да предпочите сведоку ако дозволите...

Председник већа: Није ништа спорно. Предочићу ја, пошто сте рекли на записнику пред истражним судијом 24. јуна 2003. године да сте смену предали 11. марта у 7,45 часова колеги Мићићеловићу, а данас кажете да сте овом другом колеги предали за 11. март. Шта је тачно?

Сведок Радосав Мијаиловић: Мићић?

Председник већа: Мићићеловићу, који је био 12. марта, кога смо и саслушали?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Не. Ја сам Мићићеловића затекао 12-ог, а ја сам радио 10-ти на 11-ти. Значи смена је празна или је овај радио два дана.

Председник већа: Дакле, пре Мићићеловића Ви сте том другом лицу предали смену?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да. Предао сам смену.

Председник већа: Како се он зове?

Сведок Радосав Мијаиловић: Стаменковић Раде.

Председник већа: Добро. Ради разјашњења значи тачно је ово што данас изјављујете?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да. Да.

Председник већа: Наставите са питањима. Дакле Стаменковић Раде је 11-ог радио?

Сведок Радосав Мијаиловић: Да. 11-ог.

Адв. Горан Петронијевић: 24 сата у смени је ли тако?

Сведок Радосав Мијаиловић: 24 сата.

Адв. Горан Петронијевић: А Ви сте последњи дан радили 10-ог?

Сведок Радосав Мијаиловић: Последњи дан 10-ог.

Адв. Горан Петронијевић: Да ли сте тог 10-ог приметили било шта што би Вам указивало?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Нисам. Ништа необично. Све је било као и други дан.

Адв. Горан Петронијевић: Захваљујем судија. Немам више питања.

Председник већа: Даље, са бранилачке стране да ли има питања за сведока Радосава Мијаиловића?

Констатујем да нема.

Право на питања имају присутни окривљени.

За реч се јавља првоокривљени Милорад Улемек са правом да поставља питања. Изволите.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући ја имам само једно питање, а везано је за онај део исказа где је сведок говорио, колико се ја сећам, једно 20-так дана пре овог догађаја, да су у зграду дошли један полицајац и једна девојка и да су се распитивали о безбедности, па мене сада занима како је сведок знао да је тај човек полицајац, је ли он био у униформи и да ли се легитимисао?

Сведок Радосав Мијаиловић: Девојка и мушкарац су били у униформи, лепо обучени, углавном у униформи полицајској су били.

Окр. Милорад Улемек: И сведок је рекао да су се распитивали нешто о безбедности?

Сведок Радосав Мијаиловић: Питали су какво имамо обезбеђење, је ли имамо унутрашње обезбеђење зграде.

Окр. Милорад Улемек: И то је све што су питали?

Сведок Радосав Мијаиловић: То је све и питали су како се зове директор ту где ми радимо.

Окр. Милорад Улемек: Добро. Ништа, немам више питања.

Председник већа: Даље, да ли од присутних окривљених жели још неко да искористи право на постављање питања сведоку?

Констатујем да нема даљих питања.

За реч се јавља адвокат Божо Прелевић. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Захваљујем. Интересује ме колико дуго сведок ради у обезбеђењу те зграде, колико дуго сте радили до тог?

Сведок Радосав Мијаиловић: Ја сам рекао да сам радио нешто мање од 6 месеци.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је у том периоду, да ли Вам је наложено да у том периоду од 6 месеци било када подигнете то обезбеђење односно да у било ком периоду тражите обавезно личне карте, да ли је било када неко из полиције долазио и тражио од Вас да се тај степен обезбеђења дигне на виши ниво?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, ми смо били фактички потчињени директору тог графичког завода како га ја зовем. Ми смо њему били потчињени и били смо под директном контролом нашег центра. Никада нам није наређено да ми обавезно, пошто је било ту више предузећа, да ли су они имали договор или нису и тако даље, да ми легитимишемо људе.

Адв. Божо Прелевић: Хвала.

Председник већа: Да ли сте као припадник обезбеђења зграде били наоружани?

Сведок Радосав Мијаиловић: Не. Нико од нас није био наоружан, јер смо ми радили на централи и водили највише рачуна о пожару и о укључивању пећи и тих грејних тела и тако даље и ми смо били као неки обавештајци тамо.

Председник већа: Констатујем да даљих питања нема.

Постављам Вама питање да ли тражите накнаду трошкова јер имате право на превозне трошкове, изгубљену зараду?

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, шта ја знам. Свака је зарада добра. Мислим, сваке су паре добре. Превоз – имам маркицу не треба ми превоз. Ако је то у пракси суда, ја не знам. Мислим...

Председник већа: Поставите Ви захтев па ћемо ми одлучити.

Сведок Радосав Мијаиловић: Па, добро. На пример дневница, ево три дана долазим. Мислим сигурно да без обзира, Ви одлучите.

Председник већа: Не. Реците Ви, прво захтев па ћемо одлучити.

Сведок Радосав Мијаиловић: Добро. Ја тражим, ево на пример тражим ако имам право на накнаду ја је тражим.

Председник већа: Реците само колико тражите?

Сведок Радосав Мијаиловић: Колико тражим? 3.000, 00 динара.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Налаже се рачуноводству Окружног суда у Београду да сведоку Радосаву Мијаиловићу исплати на име изгубљене зараде износ од 3.000,00 динара.

Председник већа: Можете да идете. Отпушта се сведок Радосав Мијаиловић. Хвала. Довиђења.

Сведок Радосав Мијаиловић: Захваљујем се, довиђења.

Председник већа: Да ли има примедби на исказ сведока Радосава Мијаиловића?

Констатујем да примедби нема.

Нека приступи пред судско веће сведок Горан Петровић.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка изведе процесна радња доказивања саслушањем сведока Горана Петровића.

Председник већа: Добар дан. Ваше име и презиме?

ГОРАН ПЕТРОВИЋ.

Председник већа: Име оца?

Сведок Горан Петровић: Радоје.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Горан Петровић: 20. јануара 1961. године у Тополи.

Председник већа: Ваше занимање?

Сведок Горан Петровић: Дипломирани правник.

Председник већа: Где сте запослени?

Сведок Горан Петровић: Још увек у министарству унутрашњих послова.

Председник већа: На ком послу?

Сведок Горан Петровић: Нешто ми се често мењају решења. Мислим да је последње самостални организатор информисања у Управи за аналитику или тако нешто.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Горан Петровић: Милоја Закића 32.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Горан Петровић: Не. Нисам.

Председник већа: Дужан сам да Вас обавежем да суду доставите сваку евентуално адресу промене пребивалишта.

С обзиром на функцију коју сте вршили 2001. године, као начелник ресора државне безбедности министарства унутрашњих послова Републике Србије, суд је захтевао од директора Безбедносно информативне агенције да донесе одлуку о ослобађању Вашем од дужности чувања службене и државне тајне. По том захтеву директор Безбедносно информативне агенције је донео одлуку број 012458 од 16. маја 2005. године коју ћу јавно саопштити:

«Горан Петровић бивши припадник ресора државне безбедности МУП-а Републике Србије ослобађа се обавезе чувања државне и службене тајне ради сведочења на главном претресу у кривичном поступку против оптуженог Улемек Милорада и других, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 1 Основног кривичног закона, убиства представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125 Основног кривичног закона, кажњиво по члану 139 став 1 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство у покушају из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона».

Сада ћу Вам саопштити Ваше дужности, обавезе и законска упозорења и права за сведока у кривичном поступку:

Дужни сте да саопштите све што знате о предмету и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Дужни сте да говорите истину и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да давање лажног исказа представља кривично дело.

Нисте у обавези да одговорите на поједина питања којима би себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ова права, дужности и законска упозорења за сведока у кривичном поступку?

Сведок Горан Петровић: Да. Разумео сам.

Председник већа: Сада ћу Вас позвати да као сведок у кривичном поступку положите заклетву пред судом. Ја ћу Вам прочитати текст заклетве, па ако сте сагласни са тим само реците «да», ради скраћења процедуре, а ако нисте реците разлог због чега нећете да положите заклетву, евентуално.

«Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати».

Сведок Горан Петровић: Да.

Председник већа: Ми смо Вас позвали да у својству сведока пред овим судом у кривичном поступку одговорите на следећа питања: Шта

Вам је познато о мотивима, организовању, ко је организовао и какве захтеве су поставили приликом протеста Јединица за специјалне операције, све што Вам је познато везано за тај догађај, да ли је постојала евентуално нека политичка позадина иза тога, с обзиром на функцију коју сте обављали и да ли имате било каква сазнања о предмету овог кривичног поступка убиству председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића? Изволите.

Сведок Горан Петровић: Па, након свих ових година чини ми се да је готово тешко или немогуће рећи нешто ново о побуни Јединице за специјалне операције, обзиром да је свих ових година много тога изречено и на различитим судским процесима, у медијима, у интервјуима и различитим емисијама телевизијским наравно. Након отпочињања побуне Влада Србије је формирала комисију, мислим у саставу министри Батић, Веселинов и Миловановић која је такође требала да сагледа ову побуну са свих страна и да једно целовито виђење и за потребе те комисије ја сам својевремено написао некакву забелешку која се претпостављам и дан данас налази тамо, а ту изјаву сам дао или приложио и другој Владиној комисији коју је водио потпредседник господин Жарко Кораћ везано за неке пропусте у обезбеђењу Премијера или тако нешто, али ево покушају да за потребе овог поступка реконструишем поново ту целу причу. Оно што је неоспорно то је да су побуну Јединице за специјалне организације, за специјалне операције организовали Милорад Улемек Легија бивши командант те Јединице и руководиоци ако могу тако да их назовем тада јединственог Сурчинско-Земунског клана. Дакле, Душан Спасојевић и Љубиша Буха. То је нешто што је било недвосмислено и тада 2001. године и ми смо тим информацијама располагали. Због срамног понашања Војислава Коштунице и Демократске странке Србије и подршке коју су дали побуни те Јединице, због подршке не јавне додуше него тајне појединих лидера ДОС-а и појединих чланова Владе Србије, због подршке Војске Југославије, појединих медија, независних интелектуалаца или не знам све кога, та побуна је успела. Након те побуне уследило је оно што иначе уследи када држава, односно Влада једне државе призна да је немоћна, а то су пљачке, убиства, отмице и криминал свих врста који се на крају завршио убиством Премијера. То је отприлике некаква површинска прича значи она која се може видети са стране и која садржи и тај некакав политички контекст. Ако ме питате о неким конкретним дешавањима која се односе на рад ресора државне безбедности и ту већ познату причу о хапшењу Хашких оптуженика Предрага и Ненада Бановића, могу да поновим такође оно што сам у више наврата јавно рекао у различитим интервјуима, у емисији «Инсајдер» или већ не знам где. Пре него што је покојни Премијер Ђинђић пошао у Америку, где је требао да има врло важне састанке који

су се односили на даљу демократизацију Србије, на економско-финансијску помоћ без које Србија није могла ни да опстане, а камоли да напредује, ја сам са њим имао разговор у његовом кабинету и он се том приликом интересовао да ли ми имамо сазнања о неким од тих Хашких оптуженика или бегунаца, односно да ли можемо у време док је он у Америци да некога од тих Хашких бегунаца ухапсимо и испоручимо Хагу. Ја сам га обавестио да ресор има информације о једном броју, не сећам се тачно да ли је то 5, 6, 7, 8 али у сваком случају мање од 10 тих Хашких бегунаца, да имамо контролу над великим бројем њих, односно знамо у сваком тренутку где се налазе и да смо и без те његове тренутне потребе, жеље или налога, када је у питању Премијер Владе то можете да тумачите и тако, у могућности да то радимо и да то није први пут. Стицајем околности разговарајући која су то лица поменута су и браћа Бановић и ја сам га обавестио да се они налазе у Обреновцу, да тамо живе под неким лажним именима, да одлазе као што је већ познато тамо на ту пијацу, да се тамо баве неком препродајом и он је рекао да би то било добро да се приступи реализацији те акције. Након тога ја сам одржао неколико радних састанака са људима пре свега из центра ресора државне безбедности за град Београд и још неким другим својим сарадницима, не сећам се сада тачно којима, али знам да нам је приоритет био центар за град Београд, зато што је он носио један део тих послова. Да ли је то био начелник центра Бранко Јовановић или његов заменик Рашета, не сећам се тачно и том приликом ја сам их упознао са тим налогом који смо добили од Премијера. Након тога одржан је састанак, сугерисао сам наравно да се одржи састанак са припадницима Јединице за специјалне операције из два разлога. Један је чисто психолошке природе јер је та Јединица била потпуно нефункционална када је у питању ресор државне безбедности. Значи и ресор и сличне службе немају такву јединицу у свом саставу, нити постоји потреба за њиховом милитаризацијом. Значи не знам који би то задатак неки посебан таква јединица могла да има у оквиру неке безбедносне службе или обавештајне службе, тако да осим што су повремено одлазили на југ Србије, јер је ту у току била оружана побуна, они нису имали некаквих других задатака па смо се ми трудили да тако кажем да измислимо неке послове за њих и да их укључимо у неке активности које смо могли да одрадимо и без њих. То је био први разлог, а други разлог је опет нешто оправданији, значи често се постављало то питање зашто смо слали елитну јединицу да ухапси неке сироте паприкаре. Па, показало се да тај Бановић не знам који је, да ли Предраг или Ненад, није сироти паприкар него један, морам тако да кажем, сурови убица који је у затвору пребијао људе до смрти, то не једног него неколико и да је тај сироти паприкар и накупац тај свој злочин у Хагу признао и само зато што се нагодио са судом добио је казну чини ми се од 8 година затвора. Дакле, наша процена је била, имамо таква лица,

значи имамо припаднике неких војних или паравојних формација Републике Српске, дакле људе који су учествовали у ратовима, који су пуцали, који су вероватно били у неким оружаним сукобима, учествовали у свему томе, да су то људи који се у овој земљи крију, значи имају лажни идентитет и да је логично претпоставити да су и наоружани. Значи то су све логичне оперативне полицијске претпоставке. Све то у ситуацији када сте као што Вам је свима познато бомбу могли да купите још увек за неких не знам 10 – 20 марака и када је и територија државе Србије као и територија целог Балкана била препуна свакојаким врста наоружања и дозвољених и недозвољених. На бази тих и таквих процена, дакле, ми смо укључили Јединицу за специјалне операције у ту акцију и као што је то већ објављено делимично опет у емисији «Инсајдер» одржан је састанак у београдском центру коме су поред неколико начелника, сада опет немам тај докуменат, али он постоји, значи поред 2 или 3 начелника из центра ресора државне безбедности за град Београд, том састанку су присуствовали и тадашњи командант Јединице Душан Маричић Гумар, Звездан Јовановић и тадашњи официр за безбедност Веселин Лечић. Том приликом наравно њима је предочено какав задатак стоји пред свима њима, да се хапсе наравно браћа Бановићи који се налазе на Хашкој потерници. Обављени су сви договори, све припреме, обзиром да су Бановићи били под третманом службе. Када кажем под третманом, мислим да је према њима примењивана мера тајног праћења, односно били су под неким физичким надзором 24 сата. Знало се отприлике њихово кретање. Није било никаквих проблема приликом извођења те акције. Она је изведена без икаквих проблема и крајње рутински. Ја сам о свему томе обавестио и министра Михајловића који је наравно као и увек био упознат о свим тим детаљима унапред и мислим да је обавештен и Премијер на неки посредан начин о свему томе што се од стране ресора државне безбедности урадило. Дакле, није било никаквих проблема, никаквих незадовољстава. Не сећам се дан али претпостављам да је то био петак, рецимо, у неким јутарњим часовима, мислим да се јавио опет официр за безбедност у тој Јединици Веселин Лечић и да сам ја разговарао са њим, па после тога у неколико наврата још увек са њим, па онда се негде у неким поподневним или вечерњим часовима јавио и командант те Јединице Душан Маричић. Дакле, тог јутра односно мислим да је био петак, у петак ујутру када се први пут Лечић јавио он је отприлике рекао да има неких комешања тако у Јединици, да се проносе већ оне познате приче како, ето, они се брину за своју безбедност, како су, не знам, злоупотребљени, манипулисани, како ето то није легално, није по Закону и како се они боје да ће сносити неку одговорност. Ја сам том приликом у телефонском разговору рекао Лечићу да око целе те операције нема никакве тајне, нема никакве фаме. То је операција која је изведена по налогу Владе Србије, по налогу председника Владе, уз

знање и сагласност и министра унутрашњих послова и мене као начелника и да ако некада једног дана неко треба да сноси одговорност али не знам какву, то ћемо сигурно бити сви ми напред набројани, а не никако неко из Јединице или из оперативе која у свему томе учествује. Отприлике то је било нешто што сам ја Лечићу тада рекао. Мислим да се он јављао још једном или два пута, у сличном тону. Не знам тачно да ли се Гумар јавио само једном или два пута, али негде у неким раним вечерњим сатима, не знам 5- 6 или 7, пошто је то новембар па онда ноћ пада рано, отприлике се јавио и Гумар са тим неким сличним причама. Ја сам и њему поновио оно што сам рекао Лечићу такође да ту нема ничега, ни нелегалног, ни незаконитог, да то није никаква акција изведена без знања и сагласности надлежних старешина, да стојимо сви иза свега тога и да ту нема никаквих проблема. Он је отприлике тражио да ја дођем тамо у Кулу. Ја сам рекао да због неких других обавеза, али не зато што сам ишао у позориште како је касније ишла прича коју је чини ми се баш Легија пустио у промет, као ето, Јединица штрајкује, а он иде у позориште, баш га брига. Рекао сам Гумару да због тих неких других обавеза и зато што је безмало већ близу ноћ, не могу да дођем у Кулу, али да не постоји никакав проблем, да он или било који припадник Јединице за специјалне операције који има некакву дилему или има некакву недоумицу, дођу одмах сутрадан у Београд и да ће као и сваки пут до тада бити примљени. Ја сам имао такву праксу у раду, да сам свакодневно виђао све своје сараднике и да су сви они који су тражили пријем примани углавном у истом дану ако су у Београду, а они који су у унутрашњости могли су да се најаве најкасније данас за сутра. Дакле, рекао сам да не постоји никакав проблем и да они могу да дођу сутра одмах и да ће добити сва потребна разјашњења. Мислим да се он поново јавио након тога. Тешко је сада са ове временске дистанце говорити о неком временском размаку али тај разговор је био онако мало непријатнији него овај први, где је он отприлике ултимативно захтевао од мене да ја одмах седам у ауто или не знам шта и да долазим у Хаг отприлике онако «одмах да си дошао у Хаг, довлачи се овамо». Ја сам му рекао да знам шта им је на памети и да имам оперативне информације да они припремају некакву побуну. Рекао сам им да се не играју тога, да не праве глупости, да ће у свему томе они бити највећи губитници и још једном покушао да целу ситуацију смирим рекавши да нема никаквог разлога и никакве потребе да све то раде. Онда је он онако ултимативно, рекао сам дођите сутра, он је онако ултимативно спустио слушалицу. Након тога у моју канцеларију, а касније сам сазнао и у канцеларију министра Михајловића који је тада био на неком службеном путу, је стигао факс у коме отприлике пише, Јединица за специјалне операције је, као што Вам је већ познато урадила један сраман чин, издајнички и тако неке глупости и да због тога отказује даљу послушност начелнику ресора, тј. мени и министру унутрашњих

послова Душану Михајловићу. Након тога ја сам покушао да ступим поново у контакт са њима, међутим, већ тада они су не знам по чијем наређењу, претпостављам по наређењу оних који су све то организовали, прекинули све везе, како да кажем, са спољним светом, значи више се нико није јављао на те телефоне у Кули, ни специјале, ни обичне телефоне. Касније смо сазнали да су свим тим припадницима Јединице купили мобилне телефоне и све друге телефоне закључали, тако да ниједан припадник Јединице није имао могућност да са неким комуницира. Након тога мислим да сам позвао начелника центра државне безбедности у Новом Саду, пошто је то рецимо центар који је условно речено близу Куле, не знам сада колико близу али сигурно ближе од Београда и замолио сам га да оде тамо и да покуша да са тим људима разговара док се ми не организујемо и ми не кренемо тамо. Мислим да се он јавио врло брзо и да ме је обавестио да му нису дозволили да уђе тамо иако је рекао да долази по мом налогу. У међувремену се код мене појавио и Милорад Брацановић бивши официр за безбедност те Јединице који је отприлике ми рекао да је Гумар звао и њега и да је такође нешто ултимативно тражио од њега да одмах дође у Кулу. Ја сам рекао ОК, нема никакав проблем око тога, можеш слободно да одеш. Међутим, касније се и он јавио и рекао да и њега нису пустили да уђе у тај комплекс у Кули и ја сам и тога дана и те ноћи и наредних дана покушавао да ступим у контакт са Јединицом, међутим то није успевало наравно, као што сам рекао јер су они све те контакте прекинули. У међувремену сам, обзиром да је Премијер био у Америци, а министар мислим у Бриселу, обавестио потпредседника Владе тадашњег генерала Перишића који је у то време био председник одбора за безбедност и Чедомира Јовановића који је био шеф посланичке групе ДОС-а у Парламенту о томе шта се дешава, тако да смо у неком контакту доста овако интензивном били ја и генерал Лукић као начелник ресора јавне безбедности, командант Жандармерије Горан Радосављевић Гури и Чедомир Јовановић тог неког дана, мислим да је петак или субота до тренутка када се најпре министар вратио из Брисела, а онда не знам колико је то дана прошло и Премијер из Америке. Ја сам наравно и министру када је дошао реферисао о тим дешавањима, врло подробно, врло систематски износећи сва та нека наша оперативна сазнања о томе о чему се ту заправо ради, колико тамо има људи, какво је расположење, о тим контактима које имају са Земунско-Сурчинским кланом и о тој подршци која им долази опет кажем и од људи из ДОС-а и од Коштунице, Павковића и војске уопште. Након тога је мислим дошао и Премијер. Имали смо један састанак у кабинету министра Михајловића. На том састанку су били министар Михајловић, господин Жарко Кораћ, ја, генерал Лукић и наравно касније се прикључио Премијер који је од стране свих нас мање-више био информисан о свему што се дешава. Ја сам му изнео неке чињенице о бројном стању те Јединице, чак идући у

детаље колико тамо има људи који имају годину дана стажа, две године стажа, желећи да му појасним да је та Јединица талац тог криминалног језгра, да тамо има људи који нису учествовали у ратовима, ни у Босни, ни у Хрватској, ни на Косову, да су то неки тако да кажем нови момци који још нису захваћени и искварени тим вирусом, али да су тамо вероватно таоци, да су те приче о некој наводној мобилизацији неког резервног састава обичне глупости и измишљотине, да у Кули нема никог осим њих, да они управо те приче протурају како из Републике Српске стижу неки одушевљени добровољци и отприлике га упознао са свим оним што је њему било интересантно рекавши на крају да наравно ресор државне безбедности нема никакве друге оружане формације или било какву врсту неке организационе јединице која може неком физичком силом да се тој Јединици супротстави. Након тога су мислим кратко реферисали и министар Михајловић, односно генерал Лукић и то је опште познато, они су овако били доста нерасположени за, нарочито генерал Лукић и Горан Радосављевић за неки отворени сукоб сада са том Јединицом. Стално се провлачила нека теза да ли може нека Жандармерија или нека друга полицијска јединица да предузме било какву меру и радњу. Колико се сећам генерал Лукић је стално говорио да то није добра идеја, да они то не могу да ураде, да то није добро и мислим да је чак Премијер у неколико наврата онако емотивно реаговао и постављао питања Лукићу и Михајловићу пре свега, ако они сада крену из Куле и дођу овде у министарство унутрашњих послова шта ћете ви да урадите. Они су слегали раменима и говорили отприлике «па ништа, па то није добра идеја». На крају је питао «ако ја одем у Владу, они дођу, избаце ме из Владе на улицу, шта ћете ви да урадите?». Они су отприлике понављали ту причу како то није добра идеја, како не треба конфронтирати полицију, Жандармерију или било кога тој Јединици. Онда је Премијер устао и напустио тај састанак. Ја сам након свега тога видевши да, ајде не могу тако да кажем да не постоји свест у Влади, јер то је доста лабава прича шта је то Влада, код некога постоји, код некога не постоји, али мислим да један број људи у Влади није свестан чињенице да се не ради о никаквој побуни Јединице, да се не ради о томе да ли ће Петровић, Мијатовић, Михајловић или било ко бити смењен и да ли ће да падне или неће да падне Влада, да ли ће се вршити неке измене у министарствима, већ да је на дневном реду било једно круцијално питање, или држава или криминал. Ја сам био заступник тезе да држава мора да се брани свим средствима јер је једино тада држава. Ако у држави постоји нека друга сила која има већи монопол физичке принуде, како то пише у уџбеницима, онда држава не постоји, онда је та некаква организована група, банда, зовите је како год хоћете, моћнија од државе. Видео сам да све то иде у том правцу. Сада не говорим хронолошки, значи у неколико наврата су одлазили министар Михајловић и Чедомир Јовановић касније и Премијер Ђинђић у Кулу.

Ја у то нисам био укључен. То ми је био још један знак да се тај мој добровољни и свесни ангажман ближи крају, тако да смо и ја и мој заменик господин Мијатовић захвалили онима који су нас поставили на поверењу. Зоран Мијатовић вече пре тога био је некакав колегијум мислим ванредни у министарству унутрашњих послова где је отприлике као у саопштењу Владе Србије које је било срамно, како је то у ресору државне безбедности постоје неки поремећени односи, скандалозни пропусти, тако неке глупости, па је то министар Михајловић прочитао отприлике нешто у том стилу како је сва кривица на нама, како ето смо ми били неспособни и то нисмо знали да урадимо, а онда нас је опет онако исхвалио и поред тога што није хтео да ми да реч, ја сам се на неки начин на силу, тако да кажем, обратио свим члановима колегијума и министру и рекао да су то обичне глупости, да у ресору државне безбедности не постоје никакве поделе, размирице, да све то о чему пише у том саопштењу Владе за које се и дан данас не зна ко га је написао, су обичне глупости и да све то постоји управо у Јединици за специјалне операције која је силом прилика била у ресору државне безбедности и са којом ресор није имао осим у формално-правном смислу никакве везе. Значи Мијатовић је тада, пошто је он постављен од стране министра захвалио и рекао да он из свега тога излази, а ја сам то учинио сутрадан, значи пре него што је министар Михајловић пошао у Владу на неку седницу која је ваљда била посвећена томе. Ја сам написао неких пар реченица доста ултимативно, отприлике сам све то што сам рекао на колегијуму министра поновио и Премијеру и мислим да је то јавно објављено да ме као начелника ресора и као човека вређају те глупости које су ту написане, да наравно ресор државне безбедности једини може да искористим слоган, ових других, да вас погледа у очи и да каже да је добро и поштено радио свој посао, да нема никаквих пропуста у раду, да је све то урађено било професионално, савршено једноставно, да нема никаквих кланова, подела, да уопште у ресору државне безбедности ако апстрахујете ту Јединицу нема никаквих проблема, да тај ресор ради нормално и мислим да је на крају писало уколико Влада не повуче овакве квалификације ја ћу бити принуђен да вам се захвалим на поверењу и поднесем оставку. Наравно да сам то написао свесно тако знајући да то не може ниједна Влада да уради. Након, не знам пар сати, сат или два, је јавно објављена вест да је Влада прихватила оставке Горана Петровића и Зорана Мијатовића и ми смо се из свега тога искључили.

Председник већа: У Вашем сведочењу данас кажете да је неспорно утврђено да су организатори протеста Јединице за специјалне операције првоокривљени Милорад Улемек, покојни сада Душан Спасојевић и Љубиша Буха. Реците нам на основу којих аргумената и доказа сте дошли до тог сазнања и можете ли да нам кажете нешто дакле

као начелник ресора државне безбедности се подразумева које су то оперативне мере, али можете ли нам рећи нешто везано за однос првоокривљеног са Љубишом Бухом и Душаном Спасојевићем, од када они датирају, какви су били поводом тог протеста и шта је ту позадина била читаве те акције у политичком, безбедносном и полицијском значењу те речи и још једно питање додатно, како сте ви као служба ресор државне безбедности и Ви као начелник оценили у полицијско обавештајном смислу ту акцију?

Сведок Горан Петровић: Неоспорно је да је ресор државне безбедности од мог ступања на дужност, то је било крајем јануара значи 26-ог, 27-ми јануар 2001. године дао колосални допринос на решавању многобројних афера и убистава из Милошевићевог периода као што је свима опште познато за мање од месец дана ухапшени су починиоци злочина на Ибарској магистрали, ухапшен је бивши начелник ресора Радомир Марковић и започете су веома свеобухватне и систематске активности на расветљавању и тих других случајева. Значи имали смо сјајну сарадњу са правосудним органима, са тужиоцима. Мало су ту асистирали мало више статирали припадници ресора јавне безбедности, али биле су неоспорне активности у том правцу. Дакле, ако Ви за мање од месец дана ухапсите бившег начелника и починиоце једног монструозног злочина, то већ говори о ономе шта Ви намеравате да радите. Када су такве активности настављене свима је полако почело да бива јасно да ни ја ни мој тадашњи заменик господин Зоран Мијатовић нисмо из никакве претходне приче. Значи ми нисмо правили 5. октобра дилове ни са ким, нисмо у неким претходним Владама обављали неке функције, нисмо трговали нафтом, дрогом, оружјем, нисмо ратовали нигде, немамо никакве бизнисе, никакве профите, тако да смо били крајње растерећени и могли смо стручно и професионално да радимо тај посао, тако да су сви полако почињали да бивају свесни да је то један незаустављив процес. Ја сам у неколико наврата два или три пута не знам тачно разговарао са припадницима Јединице за специјалне операције у Кули и једном чини ми се у неком центру њиховом кампу за обуку на Тари. У тим разговорима ја сам им отворено стављао до знања да ћу ја учинити све да из Јединице за специјалне операције истерам односно избацитим или изведем пред лице правде једну малу шачицу убица и криминалаца који се у тој Јединици крију. Велики сам противник тезе да је цела та Јединица криминогена, да су сви тамо убице и криминалци и у том контексту имао сам много разговора и са Премијером и са министром. Ја сам говорио «не, тамо има неколико убица и криминалаца, значи могу се набројати на прсте једне руке који су заједно са неколико најважнијих, најодговорнијих функционера ресора државне безбедности по мом дубоком уверењу починили све те злочине о којима ми разговарамо». Значи крајње отворено ја сам дошао

пред те припаднике Јединице и рекао шта желим да радим. У нимало пријатном тону, ја сам рекао да највише презирем и мрзим оне који се крију иза неке службене легитимације и који се крију иза те црвене капице или беретке, седе ту онако ме мудро гледају, а онда гледају да поподне одраде неки криминални посао, тако да смо ту били бескомпромисни и крајње директни што смо показали и у пракси. Дакле, опште је познато када је командант те Јединице Луковић направио инцидент у Кули, где је спалио дискотеку, да сам ја истог тренутка отишао тамо, разговарао са њим, разговарао са неким Општинским тужиоцем, начелником СУП-а који су на бази расположивих информација рекли да је непобитно утврђено да је он виновник свега тога. Ја сам га тада одмах суспендовао. Питао сам ко је неки следећи официр по рангу. Речено ми је да је то Гумар. Њега сам позвао, рекао му да ће он ту дужност обављати, дакле, учинио сам оно што је у мојој надлежности и против Луковића је поведен дисциплински поступак. Након што је ту целу причу поновио још једном на такође један бруталан и драстичан начин у Ступици, након што је експресно изашао из притвора, ја сам разговарао са њим, питао сам га «је ли имаш нешто да ми кажеш?». Он је рекао «Не, немам ништа». Ја сам рекао «ОК онда имам ја теби». «Значи прво и најважније мислим да је за тебе најбоље да поднесеш захтев за споразумни раскид односа јер не приличи некоме као што си ти да добије дисциплинску меру престанак радног односа». Након тога сам му рекао да је друга ствар коју треба да уради да изда неко саопштење за јавност у коме ће се извинути колегама из ресора јавне и државне безбедности за ту глупост коју је направио и онима које је он или лице из његовог окружења и физички у свему томе повредио и на крају сам му саветовао да оде негде да више не буде присутан, из Београда, да оде негде из земље и он је све то онако како сам му ја рекао и урадио. Дакле, јасно смо показали да ни Легија нема никакав попуст. Ја сам поново био у Кули. Рекао сам ако неко има неке заслуге за српски народ, ако је неко штитио старце, жене и децу у неким ратовима, ја то поштујем. Значи тај ће за то што је добро урадио добити орден, макар се он звао и Легија, али макар се звао и Легија али нема право да шутира полицајца, да му разваљује вилицу његов телохранитељ, да пали дискотеке и да се тако бахато понаша. Значи ја сам то отишао и кратко и јасно рекао у Кули да то не може тако. Значи то је био отприлике још један у низу доказа да ми стварно мислимо озбиљно. Покренуто је и неколико дисциплинских и кривичних поступака против припадника Јединице за специјалне операције који су се бавили криминалом. Рецимо дошли смо до оперативних података да чини ми се да се тај припадник зове односно презива такође Јовановић, мислим да их је било троје или четворо у тој Јединици са тим презименом, да организује неко утеривање дугова негде, не знам, у унутрашњости Србије Крушевац, Краљево, не сећам се детаља. Пошто смо ми то оперативно пратили и

имали таква сазнања, у договору са ресором јавне безбедности спроведена је та акција и ми смо против тог припадника Јединице за специјалне операције покренули дисциплински поступак и поднели кривичну пријаву зато што је у свом поседу имао неко нерегистровано наоружање, мислим некакав пиштољ. Опет сам слао неке поруке Јединици за специјалне операције пошто су они изјављивали као «Па шта ако има нерегистровани пиштољ, какав је то проблем, као то су нама у рату онако из шаторског крила избацили на земљу и свако је себи заденоу за појас неки који му се допао». Ја сам рекао «Жао ми је, то је било у рату, али сада у ово мирнодопско време нико па ни припадник Јединице или полиције не може да има нерегистровано оружје». Дакле, поднели смо кривичну пријаву и повели дисциплински поступак против таквог лица за то неко кривично дело изнуде или већ како се то дефинише. Добили смо такође једном приликом информацију да је неко од грађана видео како лица из неког «Аудија» црног, чији су регистарски број записали, излазе и краду други аутомобил. Мене је, пошто је то неко од грађана пријавио о томе обавестио генерал Лукић јер су провером установили да се тај аутомобил из кога су крадљивци изашли води на ресор државне безбедности. Одмах смо приступили идентификацији и установили да то возило припада ресору државне безбедности и то Шестој управи односно управи за обезбеђење личности и објеката и да то возило ни мање ни више користе људи који се налазе у обезбеђењу Зорана Ћинђића, као Премијера. Ја сам о томе обавестио и министра наравно и Премијера и тада су учињене одговарајуће активности са наше стране, значи да се та ствар процесуира, али нисам приметио да ни министар поготово, а ни Премијер кога сам иначе веома ретко виђао, имају неки ентузијазам да се та ствар истера до краја. Наводно је остало на томе да се не зна ко је тога дана, када од тих људи возио тај ауто односно због солидарности тих људи није се дошло до неке пуне или праве истине, али оно што је било до нас, ми смо опет урадили и као такви се легитимисали као бескомпромисни у том обрачуна са криминалом. Дакле, све те активности које иду од почетка године граде један имиџ мене, Зорана Мијатовића и целог тог ресора државне безбедности као људи који су свесно, озбиљно и професионално приступили своме послу и који дају велики допринос и оним пословима који не спадају у њихову надлежност, а то су управо истраге око ових убистава, али са друге стране то је био сигнал припадницима противничке стране, а ту пре свега мислим на Војислава Коштуницу и цео тај блок око њега, да се крене са једном суптилном али осмишљеном хајком и на мене лично и на Зорана Мијатовића и на целу службу као и на поједине лидере из ДОС-а који су давали неки допринос и пружали нама подршку у том правцу, тако да када би неко имао жељу, времена и потребу могао би да скупи све те силне чланке у којима сам ја оптуживан, најпре да сам прислушкивао председника државе, па да сам

убио Гавру, па не знам до тога да сам припадник Макине групе, па да сам сада проневерио неко злато, односно да је ова дрога продата и све те сличне глупости. Значи то је једна перманентна акција која се наставила чак и када сам ја прешао у министарство спољних послова. За две године колико сам био тамо нигде нисам давао никакву изјаву, никакав интервју, нигде се нисам појављивао у медијима, али ни тада нисам остављен на миру од стране те жуте штампе, стално су се провлачиле неке афере, да јурим Младића, те прислушкујем амбасадоре, дипломате и гомила сличних глупости. Значи та друга страна је одреаговала и реаговала на те тада могуће начине, то је најпре био тај психолошки и медијски притисак, који није имао апсолутно никаквог утицаја на оно што смо ми радили. Онда је као што је познато убијен наш колега Момир Гавриловић па се брже боље направила прича како смо опет то урадили ни мање ни више ми из службе државне безбедности, односно ја и Зоран Мијатовић, а касније је тај имбецилни сценарио допуњен тезом да је не знам климнуо главом Чеда или Беба, да се то уради и тако даље. То је све нешто што је познато, али коришћена је свака прилика да се максимално криминализујемо ми који смо се једини борили против криминала и свему томе супротстављали. Зашто правим сав овај увод? Па, значи све то је било јасно и Милораду Улемеку и људима из тог Сурчинско-Земунског клана. Наравно када је у пролеће 2001. године министар Михајловић дао налог да се направи та фамозна бела књига, тада се то није звало тако, него да се систематизују подаци у оба ресора о тим криминалним групама и клановима, ресор државне безбедности је ја мислим у рекордно кратком року, десет дана, направио ту белу књигу за град Београд, а за додатних још недељу, две дана и ту белу књигу на нивоу Србије. Значи сви центри су добили налог да систематизују сва оперативна сазнања и да изврше потребна истраживања, тако да смо ми већ тада значи имали податке о тим клановима, значи о њиховим члановима и о њиховим активностима. Дотле су та оперативна запажања ишла да се говорило «ово су бескрупулозне убице, ова група се претежно бави шверцом хероина, ова се бави препродајом аутомобила» и томе слично, тако да су тим информацијама биле покривене и ове две групе односно Земунски и Сурчински клан, да су ту наведени и неки контакти које су они имали у државним неким органима, институцијама, пре свега у министарствима, у правосуђу, јер нема организованог, неорганизованог ни било каквог криминала без корумпираног полицајца, цариника, тужиоца, судије, тако да кажем имали смо сва та сазнања. У међувремену се десила и отмица господина Мишковића из «Делте», тако да су све то биле неке ситуације које су и нама и њима јасно стављене до знања да знамо ко је са оне друге стране. Значи ми смо недвосмислено знали ко је са друге стране, да је то тај Земунско-Сурчински клан који има упориште у Јединици за специјалне операције, пре свега преко команданта Милорада Луковића, а касније преко тог

другог команданта Маричића и још неких припадника Јединице, а они су такође знали да смо ми неко код кога не могу да прођу ни на који начин. Значи нисам претерано пратио ова ни друга суђења, али видим да се сада многи хвале како их Милорад Улемек није импресионирао, како су од почетка знали ко је он, шта ради, чиме се бави, па ево, дозволићу себи да ја то не поновим иако би можда ја једини имао право да то кажем. Дакле, када је та побуна избила значи ми смо сва та претходна сазнања имали и пошто је због те богате криминалне активности појединих припадника те Јединице један број припадника Јединице био под третманом ресора, ми смо наравно имали та оперативна сазнања, а она су потврђена и током те побуне, пре свега мислим на снимљене телефонске разговоре од којих су неки објављени у јавности у којима припадници Јединице комуницирају са Спасојевићем, са Бухом. Знали смо да се након краћег боравка негде у иностранству Луковић поново вратио, чак је дошао код мене и рекао да би волео да оде у Кулу тамо да се јави људима. Ја сам наравно дао сагласност, не видим зашто је то проблем, али је то касније настављено и интензивирано, тако да смо знали да је у време побуне и Улемек тамо био присутан и да су били на сталној вези, дакле, одговор на Ваше питање је тај на бази оперативних информација до којих смо дошли у целом том периоду и на бази снимљених телефонских разговора имали смо значи јасну ситуацију ко стоји иза те побуне. Оно што је можда интересантно када говорим о том политичком контексту поред онога који је јавно познат, дакле да је председник Савезне Републике Југославије подржао ту оружану побуну, да је то учинила Демократска странка Србије, да је у неким медијима објављено како је Маричић тадашњи командант звао генерала Павковића и питао га да ли ће војска да се меша. Он је рекао «Не, не пада нам на памет», дакле, поред тих неких опште познатих ствари, постоје и неке друге ствари оперативне, које указују на умешаност још неких лидера ДОС-а у ту целу причу и Војске Југославије односно њене службе безбедности. Када сам тог првог, другог дана, не сећам се тачно, разговарао са генералом Лукићем значи перманентно били смо у контакту, у једном тренутку или је он дошао на Институт или сам ја био у министарству у Кнеза Милоша, углавном он је дошао заједно са командантом Жандармерије Гораном Радосављевићем Гуријем и донео неки папир. Ја сам питао шта је, о чему се ради. Лукић је онако мало изнервиран рекао «Ево ти читај». Ја сам погледао и видео да је то писмо или проглас подршке побуни Јединице за специјалне операције од стране Жандармерије. Онако смо згранути погледали Гурија и рекли, «одакле ти ова глупост, ко ти је то дао?» и он је тада рекао да су му то саопштење којим Жандармерија подржава протест Јединице за специјалне операције издиктирали Драгољуб Мићуновић и Небојша Човић. То је онако изазвало иако нисам претерано емотиван, поприлично гађење код мене. Други детаљ који је био интересантан се

односио на условно речено хапшење два криминалца који су се у време побуне Јединице за специјалне операције налазили испред стана министра Михајловића у Мишарској улици. Пошто Шеста управа РДБ-а обезбеђује односно обезбеђивала је личности и објекте међу којима је и министар и пошто се то радило на један озбиљан начин и та улица у којој се налази министар и његова зграда била је покривена видео надзором тамо постоје људи, они су установили да је један аутомобил сумњиво дуго присутан у тој улици баш преко пута стана министра Михајловића и да у њему седе неки људи. Ја сам одмах дао налог да се провери о коме се ради и ако буде потребно да се ти људи приведу на информативни разговор. Испоставило се да су се у аутомобилу налазила два криминалца од којих је један и сада проскрибовани припадник клана, Лоран Милић Лоцко, а други је био неки Џек Самарџија. Значи жаргонски речено радило се о лицима са богатом криминалном прошлошћу. Значи радило се о криминалцима који су уз то били наоружани и који су извадили неке дозволе војне поште или не знам чега за ношење оружја које је том приликом пронађено код њих. Ја сам рекао да се ухапсе и приведу на информативни разговор. Они су се позивали на неког пуковника војске и да раде за неке војне службе безбедности. Недуго затим је дошао и тај пуковник Војске Југославије који је Драгољуб Живковић или Драгомир Живковић, да Вас подсетим то је онај пуковник против кога је подигнута кривична пријава и против кога је поведен кривични поступак због сумње да ради за руску обавештајну службу. Дакле, имали сте два криминалца припадника Земунског клана који раде за војне службе безбедности и који се гле чуда, баш у време побуне налазе пред станом Душана Михајловића тадашњег министра унутрашњих послова, тако да кажем, било је доста тих неких ситних детаља који су указивали да цела та прича, да са том побуном ја не могу да тврдим да је њу организовао Војислав Коштуница или његово окружење, али да са том побуном кокетирају многи, да многи воде некакве прљаве политичке игре и то на бази тих чињеница и да се ни Војска Југославије односно њене службе безбедности или да не увредим никога од поштених припадника тих формација неки људи из тих служби, из те војске баве и таквим стварима. Значи то нису неке пуке измишљотине, то нису неке формулације без неке специфичне тежине, него се управо заснивају на тим и таквим информацијама и подацима до којих смо ми долазили и тако се дошло до тога да су Јединицу организовали Улемек и Спасојевић и Буха, као што сам рекао да ни Војислав Коштуница ни Демократска странка нису невини у свему томе, да у свему томе је Јединица имала подршку и Војске Југославије односно појединаца или појединих делова служби безбедности, да је било и припадника министарства унутрашњих послова који су брже-боље дојављивали све оно што смо ми радили и намеравали да радимо, тако да је и са те стране било подршке, тако да све то нас доводи до тих

формулација које су изрицане да се ради о једном ширем фронту састављеном од врло различитих субјеката.

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,42 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са извођењем процесне радње доказивања саслушањем сведока Горана Петровића.

Нека приступи пред судско веће.

Да ли чланови већа имају питања за сведока Горана Петровића?

Право на питања има судија Милимир Лукић. Изволите.

Судија Милимир Лукић: Какво је стање по Вашој оцени владало у ресору државне безбедности када сте дошли и у време док сте били на челу тог ресора, ту мислим на поштовање закона, устава у остварењу функција које је имао овај ресор?

Сведок Горан Петровић: Па, када је у питању поштовање закона осим ових класичних и опште познатих случајева кршења закона односно класичног криминала једино до чега смо ми дошли када су у питању неправилности је неовлашћено прислушкивање једног броја бивших руководиоца припадника ресора државне безбедности од стране ондашњег руководства, односно да будем врло конкретан, ми смо и поднели неку кривичну пријаву против нисам сигуран да ли је опет Радомир Марковић али знам да су у целој причи били тадашњи начелник центра ресора за град Београд Милан Радоњић и помоћник Бранко Црни јер смо на бази разговора са неколико оперативаца од њих добили информације да су по налогу Црног односно Радоњића вршили прислушкивање једног броја лица, да нису писали никакве предлоге, да није било никакве формализације, да чак нису писали ни неке извештаје у предвиђеној форми, већ да су усмено или на папирићу извештавали Црног и Радоњића о примени тих мера. Та мера се примењивала не знам против бившег начелника Јовице Станишића, према неким његовим

сарадницима, према Стевану Никчевићу, не знам Пеђи Петронијевићу, мени, Зорану Мијатовићу, тако да смо у том конкретном случају утврдили да је било драстичне повреде и није било испоштована процедура на тај законит начин. Спровели смо врло опсежне и врло детаљне истраге по тим питањима, по свим центрима, али осим ту у Београду нисмо установили ни у једном центру у унутрашњости да је било тих некаквих неправилности, када је у питању барем то незаконито прислушкивање, али неких других ситнијих неправилности сигурно је било и крупнијих и ситнијих.

Судија Милимир Лукић: Моје питање се базира и оријентише на целокупно стање у ресору државне безбедности, да ли сте Ви уопште били у стању да остварите Вашу функцију начелника државне безбедности, када сте дошли значи?

Сведок Горан Петровић: Наравно да, али када нађете у трезору који припада Вама односно од кога кључ има један припадник ресора те количине драгоцености и злата то је сигурно нека врста неправилности. Када нађете у канцеларији, једној од канцеларија на Институту у пластичној кеси за ђубре 999.000 марака јер је неко био толико лаком да је одмах једну хиљадарку откинуо, дакле када нађете милион марака у кеси за ђубре, то јесу сигурно некакве неправилности или аномалије, али ми смо врло брзо, значи извршили кадровску промену на тим најважнијим нивоима и почели смо и да сагледавамо то стање и да га рашчишћавамо. Да Вас не замарам, потребни су били месеци да се утврди којим бројем аутомобила располаже ресор државне безбедности, значи да направите списак и то веома луксузних аутомобила који су били код разних корисника. Шест месеци нам је требало да направимо списак кадровских станова, којима располаже ресор државне безбедности, а онда још неколико месеци да установимо ко ту станује и по ком основу. Таквих примера и административних и каквих год хоћете и оперативних било је много. Ми смо се трудили значи да кад год неки проблем лоцирамо одмах приступимо решавању тог проблема, тако да сам ја стање у служби сликовито описао у тој емисији «Инсајдер» као један хотел који је руиниран од врха до дна, који је препун ђубрета и свега осталог и онда ви кренете, дођете, рашчистите неку пријавницу, неки хол, онда неке лифтове, па кренете лагално по спратовима. Не треба заборавити да смо ми у служби били отприлике 10 месеци и да то није апсолутно било довољно да се сви ти проблеми реше и да се истраже све те неправилности. Рецимо, када сам отишао из ресора на неком од ретких виђења тадашњи начелник Андрија Савић ме је питао да ли ми је нешто познато не знам о 800.000 марака којима служба располаже из неке акције «Динар», то је нека акција која је била заведена ваљда у време инфлације и не знам волшебно где се налазило

800.000 марака и нећете веровати помоћник начелника и неко ко се тиме бавио, тим кадровским и финансијским пословима мислим да се звао Николић је био толико дрзак или толико храбар да мени то није рекао. Значи поред свега што смо нашли и открили, рецимо ја сам тек када сам отишао сазнао да је постојало и тих неких 800.000 марака на неком посебном рачуну или не знам где који су били заплењени у тој некој акцији која се звала «Динар», тако да било је много проблема, много неправилности, али значи од првог дана ми смо кренули да све те неправилности које смо уочавали покушамо да разрешимо на један легалан и један легитиман начин. Када је у питању Јединица за специјалне операције то сам такође у много наврата рекао, да је било доста неправилности и у раду те Јединице у том неком формално-правном смислу, тако да су припадници Јединице за специјалне операције примали дневнице сваки дан, без обзира да ли су на терену или су у Кули, да су све те плате тамо нереално високе, да су све секретарице и сви сарадници кабинета формално-правно били у Јединици за специјалне операције зато што су тамо плате биле дупло веће и тако даље, па смо онда предузели мере да се све то уведе у неке легалне токове, па сам ја као начелник ресора укинуо те дневнице, али сам на бази овлашћења која сам имао подизао неке коефицијенте и отприлике ту целу причу на неки начин нормализовао и учинио је легалном, тако да таквих примера имате.

Судија Милимир Лукић: Када сте код Јединице за специјалне операције, у том организационом смислу, орган безбедности у Јединици, да ли сте тада лоцирали или приметили неке проблеме везано за Јединицу, да ли је било у његовој надлежности да Вама доставља процене, анализе или праћења рада Јединице и састава, командног кадра?

Сведок Горан Петровић: Па, ја мислим да је одмах по мом доласку за официра за безбедност, то је функција, постављен прво колега Ђурица, а касније када се испоставило да се он баш ту не сналази онда је постављен Веселин Лечић и наравно да су сви ти официри за безбедност управо имали ту функцију као што им и назив радног места каже да се баве том неком контраобавештајном и сваком другом заштитом припадника Јединице и да указују на неправилности које постоје у раду, тако да смо ми значи од првог дана током године и преко тих официра за безбедност, а и оперативним радом који није везан само за официре за безбедност у тој Јединици, долазили до као што сам рекао разних оперативних података и информација о злоупотребама појединих припадника те Јединице и не само злоупотребама него чистом криминалу.

Судија Милимир Лукић: Интересује ме да ли Ви нешто знате о обезбеђивању Душана Спасојевића од стране Јединице за специјалне операције?

Сведок Горан Петровић: Не.

Судија Милимир Лукић: Немам више питања. Хвала.

Председник већа: Право на питања има судија Ната Месаровић. Изволите.

Судија Ната Месаровић: Мене интересује да ли можете мало детаљније да нам објасните на овом ужем колегијуму у оквиру министарства унутрашњих послова где сте били присутни Ви, начелник јавне безбедности, Горан Радосављевић, начелник Жандармерије, да ли сте били јединствени у оцени да се овим догађајима у оквиру ЈСО-а ради о отказивању послушности Вама као начелнику службе, затим министру унутрашњих послова и Влади и након тога да објасните који су аргументи били управо начелника јавне безбедности и начелника Жандармерије да се не треба конфронтирати и да ли су износили те аргументе да се не треба конфронтирати тој Јединици и како су то објаснили?

Сведок Горан Петровић: Па, ради се о две врсте састанака. Један састанак је пре него што се министар вратио, односно то је више неких виђања. Нису то ни неки састанци у формално-правном смислу, обзиром да смо само ја и генерал Лукић били присутни, па смо у неколико наврата разговарали и у неким од тих разговора био је присутан наравно и Горан Радосављевић и том приликом је стално провејавао неки страх или одсуство било какве воље или зебња или забринутости код једног и код другог значи и код Лукића и код Радосављевића о некој евентуалној ситуацији где ће се Жандармерија, јер логично нема нико други то да уради, супротставити Јединици. Значи то је било нешто што је перманентно трајало. Чак смо се ја и Зоран Мијатовић у друштву са њима шалили и покушавали да мало ту целу причу релаксирамо, али тај страх, та спознаја њихова о томе да ће можда неко једнога дана рећи «па добро, имамо ту Жандармерију, зашто смо је направили, ајде да нешто са тим покушамо» у склопу свих неких других политичких или не знам каквих друштвених или не знам каквих мера које мени нису познате и тај страх је све време био присутан. Када се ради о овом другом састанку, то опет није био колегијум него неформални састанак у кабинету министра на коме су били присутни као што сам рекао поред министра и господин Кораћ, Премијер, ја и генерал Лукић. Значи генерал Радосављевић тада није био присутан и опет је значи као што

сам рекао генерал Лукић у више наврата користио те изразе, није добро, није згодно, не треба, то је лоша идеја, значи што би ми правници рекли конклюдентним радњама је јасно ставио до знања да му се та идеја никако не допада и чак је Премијеру рекао да он не може да нареди ниједном припаднику полиције да крене у било какву акцију против Јединице за специјалне операције образложивши то тиме да зна да то припадници полиције неће извршити односно да је то страшно лоша идеја и да то није добро ни као идеја, а камоли као нешто што би евентуално могло реално да се деси у пракси.

Судија Ната Месаровић: А с обзиром на онај изнети став да сте знали да је постојало мишљење да се војска неће мешати у тај протест или не знам побуну да ли је постојало уопште јединствено мишљење да ли се у конкретном случају ради о протесту или о побуни у тој Јединици?

Сведок Горан Петровић: Министарство унутрашњих послова није место на коме су се заузимали такви ставови или квалификације. Значи да ли је неко имао потребу да то квалификује и да ли је квалификовао у Влади или не знам где, знам да је била нека седница Владе на којој је то била некаква тема, али овде у министарству значи нико се није конкретно изјашњавао нити давао неку дефиницију с тим што није никаква тајна да смо и ја и господин Мијатовић и нарочито тадашњи шеф посланичке групе ДОС-а Чедомир Јовановић били на том становишту да је то оружана побуна и да се то другачије не може третирати. Када Вам командант Јединице пошаље факсом ту реченицу «отказујем послушност» онда да постоји некаква држава, он би истог тренутка био и смењен и ухапшен што сам ја и предлагао и наравно на томе инсистирао, али Влада, Премијер, не знам ко је негде на неком другом месту претпостављам на тим колегијумима или на састанцима Владе донео некакву другачију процену.

Судија Ната Месаровић: А да ли сте Ви тада већ формирали свој суд и да ли сте уопште размишљали да ли постоји јединица у Србији у оквиру МУП-а која би евентуално могла да се супротстави Јединици за специјалне операције током овог протеста?

Сведок Горан Петровић: Па, Ви сада овде сагледавате један аспект проблема и намећете једно решење које је једно од могућих. Значи нико не тврди да је једини начин за решавање тог проблема био напад на Јединицу за специјалне операције било које друге формације. Наравно то је сулудо и сумануто, тако да је тај проблем односно та побуна захтевао по мени лично један комплексан ангажман целе Владе, свих министарстава, свих политичких партија, свих грађана, свих

невладиних организација, тако да накнадно су се чуле приче како, те приче тада нису биле у оптицају на тим састанцима, како ето је требало извести неке активисте неких странака, могли сте да изведете 10.000 људи да окруже ту базу у Кули, могли сте да урадите оно што сам ја предлагао, значи да се то назове тим и таквим именом, да онај ко не жели да хапси као што је речено у тим неким саопштењима које је Јединица давала, не мора то да ради. Значи у полицији ја сам то у неком свом саопштењу и рекао, се не могу бирати наређења, у војсци, у полицији у таквим институцијама која ми се допадају, која ми се не допадају. Ако ми се нешто не допада ја кажем, «хвала лепо», вратим службену легитимацију и одем. Значи не морам то да радим. Значи постојало је много начина које је требало вероватно искоординирати на том неком највишем нивоу и политичких и безбедносних и свакаких других да се тај проблем реши, а никако значи не треба стећи дојам да је владало неко неподељено уверење и став да сада ту Јединицу треба напасти. Напротив.

Судија Ната Месаровић: Није ни мој став био у оквиру питања такав, него ме само интересовало да ли је уопште постојала нека структура у оквиру МУП-а евентуално предвиђена за такве ситуације?

Сведок Горан Петровић: Па, на овом тужном простору на коме ми живимо углавном постоје ситуације које су непредвидљиве и које се нигде никада нису дешавале, тако да ни у једном акту, ни у једном закону нигде нећете наћи члан који каже «ако се побуни Јединица за специјалне операције или не знам ко онда је та и та друга јединица дужна да је смири или да је неутралише». Значи таквих некаквих готових законских решења или некакве тако да кажем уобичајене праксе нема. Значи ако полиција има односно министарство не знам тада 30 – 40 хиљада запослених од тога не знам 20 хиљада полицајаца, онда или су сви они способни да то ураде, или није нико.

Судија Ната Месаровић: Хвала.

Председник већа: Право на питања имају заменици Специјалног тужиоца. Има реч Милан Радовановић. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Ја бих само пар питања. Интересује ме пошто је сведок говорио о постојању некакве беле књиге која је сачињена у ресору државне и јавне безбедности где су опсервиране одређене криминалне групе. Нешто је сведок о томе говорио, интересује ме да ли сведок има ближих сазнања о тој, како он каже, Земунско-Сурчинској групи, чиме се она бавила,

колико је чланова имала та група, каква је структура њена била и тако даље?

Сведок Горан Петровић: Па, тешко је са ове временске дистанце сада одговорити конкретно на то Ваше питање о броју чланова, као што сам рекао јасно су те групе дефинисане и у том материјалу су наведени неки од чланова, значи ја сада не могу после 4 или колико година и после хиљада докумената која сам прочитао и као начелник ресора и као директор службе за истраживање и документацију да сада то имам у глави да Вам одговорим на то питање, али знало се да се та групација у почетку бавила крађом и препродајом аутомобила, а да се касније бавила шверцом и продајом дроге и да је важила за наравно једну од најорганизованијих група, мада морам да признам да су тада многе групе које су у том материјалу наведене биле доста озбиљне, значи и у том материјалу су и те активности којима су се они бавили биле наведене и постојале су неке оперативне опаске да се ради о бруталним убицама, да се ради о криминалцима овог и оног калибра, ко је вођа, ко су му помагачи, ко у кога има поверења, шта раде, са чиме се баве, са ким су у свађи, са киме нису, али то је на нивоу овога што ја могу да се сетим сада у овом тренутку, значи не могу тачно да наводим имена значи знало се да су шефови те групе Спасојевић односно Љубиша Буха. Помињана су нека од тих имена која се и данас помињу, али на жалост не могу да Вам у овом тренутку и са ове временске дистанце одговорим конкретно на то питање.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Када је сведок говорио о протесту Црвених беретки рекао је ко стоји иза тог чина и генерално је рекао шта је то што их, ту тројицу људи везује, да ли може и да ли има сазнања, ближих сазнања о томе о личним односима између ово троје лица, између значи Спасојевића, окривљеног Улемека и Љубише Бухе?

Сведок Горан Петровић: Па, постојало је и тада у току 2001. године многи информација које су указивале на неке стварне мотиве свакога од ових људи зашто су се укључили у целу ту причу. Значи поред неког страха Милорада Улемека и дела те Јединице или полиције да ће се наћи у Хагу, постојали су и неки други мотиви. Што се тиче тог неког Хашког проблема ја мислим да он није валидан и да не стоји из простог разлога што је и Улемеку и свим тим припадницима Јединице у више наврата речено и од стране Премијера и министра и мене лично да се нико не налази на Хашкој потерници, да Хашки Трибунал није изразио жељу ни захтев за било ким од њих и када је дошао тај некакав списак условно речено списак, односно то је један од захтева Хашког Трибунала каквих су они у то време слали на десетине и на стотине у

којима се отприлике тражи све о свему. Ти захтеви тако изгледају. Не знам да ли сте их видели, па и у том једном од захтева који је дошао и до мене писало да Хашки Трибунал тражи информације дакле о Јединици за специјалне операције, о припадницима, наведено је тамо много, не знам, 100 – 200 некаквих имена, надимака, непотпуних генералија, где се отприлике кажем на том нивоу тражило било какво сазнање. Пола од тих имена није било могуће везати за неке личности, значи Мрки, Тихи, парафразирам, али у том стилу. Пола од тих неких људи никада нису ни били припадници те Јединице. То се видело онако на бази овако летимичног погледа. Много је оних који више нису били међу живима, тако да знајући да се са тиме шпекулише ја сам чак тадашњем команданту Маричићу показао тај списак и рекао сам да то није никаква фама, значи да то није списак оних који треба да буду ухапшени и испоручени Хагу, већ да је то захтев каквих долази на десетине и стотине, да се проследи неке информације. Када ће се и у којој форми и у ком обиму одговорити том захтеву ја не знам, тако да мислим да та прича око Хага не пије воду, жаргонски речено. Оно што је за мене суштина, то је страх, ајде, страх опростиће ми Милорад, његов лични да ће се наћи сада где се овде налази. Значи да ће допасти затвора јер су све наше активности ишле у том правцу и било је питање тренутка и времена када ћемо доћи до неких доказа и када је након Ступице ухапшен из страха да ће бити прослеђен Хагу, организовано је то експресно саслушање сведока и он је за два дана изашао и склон сам управо тој тези да је код Улемека разлог за организовање те побуне био његов страх да ће и након саслушања за Ибарску магистралу бити ухапшен као што је страховао и у неколико претходних наврата када се појављивао пред судовима да ће му се то десити. Што се тиче значи Бухе или не знам Спасојевића, њима је та инструментализација Јединице била врло важна у неким њиховим криминалним активностима. Када свему томе додате случај Мишковић и чињеницу да је велики део тог Сурчинско-Земунског клана тада био неколико месеци у затвору под истрагом и због сумње да су организовали отмицу Мишковића, они су имали и некакав лични мотив освете условно речено према министру Михајловићу и наравно требало је неким тим политичким субјектима показати да су они реална снага како би се у будућности од њих могла очекивати та политичка заштита јер су они добро знали да се без политичке заштите у било ком режиму у било којој држави не можете бавити оним чиме су се они бавили.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли сведок има сазнања о томе чиме се бавио окривљени Улемек након изласка из Јединице?

Сведок Горан Петровић: Не. Немам никаква сазнања. Знам да је углавном негде путовао и да је време по Београду проводио по тим кафићима, сплавовима. Немам сазнања да се он бавио неким другим конкретним стварима нити је то било нешто што је било неки посебан предмет нашег интересовања, осим наравно у случају ових условно речено истрага односно наших редовних активности на расветљавању ових већ познатих случајева. Значи у том контексту ми смо пратили све активности свих припадника, али нисмо ишли дотле да нас баш занима чиме се конкретно бави, да ли чита књиге или се бави неким бизнисом или било чиме другим.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је малопре рекао да је био један инцидент у коме су учествовали чланови обезбеђења покојног Премијера. Каже да се ту није могло доћи до истине ко је заиста тог дана учествовао у извршењу тог кривичног дела. Мене интересује да ли се служба након тог догађаја почела интересовати или је интерес постојао и раније о тим људима из обезбеђења Премијера Ђинђића и до каквих се података дошло?

Сведок Горан Петровић: Нисам рекао да се није могло утврдити него сам рекао да сам видео да не постоји баш неко велико одушевљење ни код министра ни код Премијера да се тај случај испита. Ја сам код Премијера одлазио веома ретко. Значи могуће једном, а изузетно два пута месечно и министар је био тај који је у дневној комуникацији са Премијером и који је много чешће у Влади зато што и потпредседник Владе има канцеларију и тамо, тако да ја нисам био у могућности значи да ту причу истерам до краја јер је значи то обавештење или та прича која је до мене дошла да се ето као не може утврдити ко је од тих људи, пошто сви они као свакодневно користе те аутомобиле што је наравно била прозирна лаж, али ја даље од тога преко министра и Премијера нисам могао да идем. Значи могло се и то утврдити као што се и све друго може утврдити.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли то значи да служба практично никакве провере даље није вршила и никакве податке није добила?

Сведок Горан Петровић: Па, осим те информације до које смо дошли у том тренутку и коју смо покушали да проверимо након тога ако сте ме пажљиво слушали рекао сам да нисмо добили информације ни ко је та кола возио. Да смо добили те информације ми бисмо логично применили неке мере овако нисмо могли да применимо никакву меру када не знамо према коме треба да је применимо.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Ја сам мислио генерално, ако већ служба има податак да људи из обезбеђења значи неко од људи учествује у извршењу кривичног дела да ли ти људи постају предмет интересовања службе сви скупа, обзиром да не могу да идентификују једног, двојицу, тројицу и да ли су у том правцу вршене провере? У том смислу је моје питање било постављено.

Сведок Горан Петровић: Па, опет не знам како бих Вам одговорио. Значи у сваком тренутку, у сваком случају где смо утврдили неку неправилност, неки криминал, неку незаконитост, ми смо кретали у акцију. Покушавали смо да тај случај приведемо крају на онај једини могући легалан и легитиман начин, тако да и у овом и у свим другим случајевима смо се понашали исто. Негде са мање, а негде са више успеха.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Још једно само питање, да ли сведок има било каквих сазнања о самом атентату на Премијера Ђинђића?

Сведок Горан Петровић: Не. Немам. Ја сам у то време био у министарству спољних послова, директор службе за истраживање и документацију.

Председник већа: Право на питања има заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Сведок је рекао да је уочи хапшења браће Бановић одржан састанак којем су поред осталих лица присутвовали Веселин Лечић, Душан Маричић и Звездан Јовановић. Да ли су учесници састанка били упознати са правим идентитетом лица која треба ухапсити и са стварним разлозима хапшења?

Сведок Горан Петровић: Апсолутно. Њима је том приликом предочено да се хапсе браћа Бановић зато што је за њима издата потерница Хашког Трибунала, односно да су они Хашки бегунци.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Да ли постоји неки документ о том састанку?

Сведок Горан Петровић: Постоји. Тај документ је објављен, односно презентираан у емисији «Инсајдер». То је белешка или извештај коју је за потребе ја мислим ове комисије у саставу Батић, Веселинов и Миловановић написао тадашњи начелник центра Бранко Јовановић.

Значи то је службена белешка коју је он написао да ли сада комисији или не знам коме, у којој је изнео своја сазнања о побуни.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Ко је непосредно руководио операцијом хапшења и ко је све учествовао од припадника Јединице у тој операцији?

Сведок Горан Петровић: Ја не знам ко је. Ту операцију је извео београдски центар. Значи руководство београдског центра подразумева се начелник и заменик. Учествовали су људи из пратећег апарата, односно из тог Деветог одељења. Један број оперативаца. Један број припадника. Ја не знам појединачно.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Мислим на припаднике Јединице за специјалне операције?

Сведок Горан Петровић: Не знам појединачно ко је од њих учествовао.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Право на питања има адвокат Рајко Даниловић пуномоћник оштећених. Изволите.

Адв. Рајко Даниловић: Да ли сведок зна наравно пошто је обављао ову функцију, да ли је било одређено неко обезбеђење Милораду Улемеку након раскида радног односа у МУП-у и колико и ко је то одредио, ако је одређено?

Сведок Горан Петровић: Када је у питању МУП као што Вам је познато, МУП-ом руководи министар унутрашњих послова. Ја могу са аспекта ресора државне безбедности да кажем да ресор државне безбедности није одредио никакво обезбеђење Улемеку, а ко је, зашто, када, у ком периоду у министарству унутрашњих послова то урадио ја не знам. Значи када је отишао из ресора државне безбедности Улемек није имао никакво обезбеђење из ресора.

Адв. Рајко Даниловић: Да ли је служба којом је он руководио имала сазнања да ли је првооптужени Милорад Улемек имао неке контакте са Јединицом након престанка радног односа у МУП-у и ако је имао које, какве и да ли је то праћено, да ли је обавештаван од официра безбедности или било кога из Јединице?

Сведок Горан Петровић: Да. Имали смо информације да Милорад Улемек одржава те контакте као што сам рекао. Чак је једном приликом дошао и код мене и тражио условно речено моју сагласност да оде тамо да се види, а касније се та пракса наставила и као што сте и сами рекли, имали смо и оперативне информације и информације од официра безбедности. То није била нека посебна тајна.

Адв. Рајко Даниловић: Да ли може да нам каже како је финансирана Јединица за специјалне операције из буџета, којих средстава, ко је о томе одлучивао, да ли је ту било некаквих проблема између оних који су одлучивали о томе и Јединице и тако?

Сведок Горан Петровић: Па, ја могу да говорим о времену када сам ја био на челу ресора државне безбедности, а оно што је опште познато, а односи се на претходни период то је да се та Јединица као и већина државних институција војске и полиције финансирала управо овим црним кесама од којих смо ми једну нашли у плакару односно на тај начин што су на царини директно скупљали новац и тај новац је Михаљ Кертес по налогу Слободана Милошевића давао да ли министру Стојиљковићу, да ли Радомиру Марковићу или било коме. У време од значи доласка нове Владе у Србији од јануара 2001. године та се Јединица финансирала сасвим легално и сасвим редовно, значи кроз буџет и кроз министарство, с тим што су наравно та средства била више него скромна. Примера ради и тај састав Јединице је био превелик, та Јединица је према неким причама у време тих силних ратова бројала и до хиљаду људи, значи варирала је 700 – 800 али немојте ме држати за реч, то је нешто што сам ја чуо, ја то нисам проверавао, па је онда смањена на тих не знам 300 – 400, па је у наше време имала нешто мање од 300 и требало је ту Јединицу и даље смањивати и наравно у свом поседу је због свих тих ратних активности имала велики број неких тих војних и борбених средстава, авиона, хеликоптера, једрилица, тих неких борних кола, возила и не знам све чега, за чиме је престала потреба, па смо имали велике проблеме и са неким падобранцима и са спортским друштвима и аеродромима, да све то вратимо у посед њиховим власницима зато што то тој Јединици и нама није требало, али примера ради хеликоптерска јединица која се налазила у саставу Јединице за специјалне операције је током 2000. године за ремонт тих неких летелица које су биле у функцији, а број тих летелица је драстично смањен, значи тражила негде око 60 милиона динара, то је било отприлике око милион долара, а буџет за целу Јединицу за целу годину је био 17 милиона, тако да одговор на питање је финансирала се легално али та средства нису ни изблиза била довољна као ни за све друге државне институције да се то може радити у оном обиму и на оном

нивоу како је то некада било, нити је то сада у овим мирнодопским приликама било потребно.

Председник већа: Право на питања има адвокат Срђа Поповић. Изволите.

Адв. Срђа Поповић: Ви сте малопре казали да је пре Вас Јединица финансирана употребили сте тај израз кешама, је ли то значи кешом?

Сведок Горан Петровић: Да.

Адв. Срђа Поповић: Кешом?

Сведок Горан Петровић: Апсолутно. Ако дозволите, припадници Јединице за специјалне операције нису били радници ресора односно министарства већ су били ангажовани на уговоре о делу на 3 или 6 месеци, тако да су тек током 2001. године једним гестом или одлуком министра Михајловића или Владе, не знам кога, први пут у својој историји примљени у радни однос у министарство унутрашњих послова. Значи дотле су били ангажовани на основу уговора о делу.

Адв. Срђа Поповић: Ви сте поменули да су браћа Бановић по Вашем сазнању живели под лажним именима и претпостављам да се то односи на обојицу?

Сведок Горан Петровић: Да. Апсолутно.

Адв. Срђа Поповић: Да ли знате, описали сте шта је било са овим једним који је осуђен по сопственом признању у Хагу, да ли знате шта се догодило са другим Бановићем?

Сведок Горан Петровић: Па, као што је опште познато када је утврђено ко је од њих починио злочине, овај други је враћен у земљу.

Адв. Срђа Поповић: Још нешто да Вас питам, судећи по њиховим именима, јесу ли они близанци?

Сведок Горан Петровић: Да. То је и био разлог зашто се није могло утврдити ко је од њих прави починилац.

Адв. Срђа Поповић: Да ли је то име помињано овде, да ли Вам је познато име мајора Батића?

Сведок Горан Петровић: Па, мајор Батић је био лажни псеудоним припадника Јединице за специјалне операције који је након побуне прочитао једно од првих, ако не и прво саопштење те Јединице за јавност на некој конференцији за штампу која је импровизирана у центру у Кули. Наравно да смо врло брзо установили да није у питању никакав мајор Батић већ да се ради о сасвим другом лицу са сасвим другим генералијама и да је тај припадник Јединице у ту Јединицу дошао из Војске Југославије, мислим из неке падобранске бригаде, да ли месец, два или три месеца пре тога, али значи нешто непосредно пред побуну, колико се сећам.

Адв. Срђа Поповић: Сада, само још нешто, када сте разговарали о тим састанцима и разговорима током побуне између генерала Лукића, Премијера, Вас, Ви сте једног тренутка казали, «по мом мишљењу ту се радило о томе или држава или криминал», па ја разумем шта Ви кажете, али би морао овако питање да поставим, да ли је по Вашем мишљењу у том тренутку била угрожена или безбедност или уставно правни поредак земље, по Вама, по Вашем мишљењу?

Сведок Горан Петровић: Ако је покојни Премијер питао министра и начелника ресора јавне безбедности «ако они крену из Куле и дођу у министарство шта ћете Ви урадити?», а они одговорили «ништа», ако је то после тога питао «шта ако дођу у Владу и избаце ме на улицу, шта ћете Ви урадити?» «Ништа», онда је јасно да постоји итекаква реална или основана претпоставка да се у сваком тренутку може извести државни удар, пуч, да се може починити некажњено било какво кривично дело, а о преузимању власти да и не говоримо. Значи то је у таквој ситуацији врло реално и врло могуће.

Адв. Срђа Поповић: Колико ја разумем, закључак тих састанака је био да се ништа не може предузети, да то не може да се заустави?

Сведок Горан Петровић: Па, не може се рећи да су заузети некакви ставови или да се дошло до некаквих закључака. Ја сам био врло прецизан и реалистичан када сам то описивао, значи дошао је Премијер, нешто питао, они су му нешто одговорили, он је устао, окренуо се и отишао. Значи ту није било никакве формализације у том смислу али се из тока целе дискусије, барем тог где сам ја био присутан, могао извести закључак. Ја сам га извео, да не постоји расположење код припадника ресора јавне безбедности да се на било који начин ангажују у решавању тог питања.

Адв. Срђа Поповић: Ви сте данас помињали неке транскрипте разговора које сте Ви успели да пресретнете и моје питање само гласи да

ли су постојали неки транскрипти у којима се помињао поименице и тадашњи председник Војислав Коштуница?

Сведок Горан Петровић: Па, ја сам то рекао у тој емисији «Инсајдер» ево поновићу и овде, значи било је неколико серија тих разговора припадника Јединице са Чуметом или са Спасојевићем, који су били у тону «то, сад их имамо, издржите још мало, нема прекидања, нема попуштања» и у једном од тих разговора који сам ја изнео у јавност неко од тих припадника да ли Гумар, да ли било ко је разговарао рецимо са Чуметом и Спасојевићем и овај му је рекао дословце «то, сада нема прекидања док не каже Коштуница».

Адв. Срђа Поповић: Какве су биле реакције људи које сте Ви обавестили о том транскрипту пре свега мислим на људе у Влади?

Сведок Горан Петровић: Па, јесам обавестио наравно прво министра Михајловића који је мој први претпостављени, а онда претпостављам и Премијера или је то учинио он или као што сам у тој емисији рекао министар Михајловић је веома бурно реаговао на ту изјаву, а ја сам као што сам и том приликом рекао, предочио да то није никаква поуздана чињеница нити информација. Са друге стране у том тренутку као што Вам је познато прислушкивани разговори су били само оперативна сазнања, нису имали никакву практичну вредност у неком формално-правном или процесном смислу. Са друге стране имате изјаву једног криминалца који условно речено то каже, значи факат је да је то тако речено, али на бази свега тога то сам рекао министру Михајловићу, не можете да извучете закључак, значи директан да Коштуница стоји иза тога, али можете да извучете тај закључак који је више него јасан да се организатори побуне итекако уздају у Војислава Коштуницу и да њега доживљавају као тај неки ауторитет који би једино могао, ако би хтео да утиче на њих да се та побуна заврши. Ја сам то отприлике схватио да би они једино Коштуницу послушали када би им рекао да ту побуну прекину.

Адв. Срђа Поповић: Да, тако сам и ја то схватио, али да ли је било тада, с обзиром на ово што сада кажете, да би по Вашем мишљењу они једино послушали Коштуницу, да ли је постојала идеја да се рецимо Премијер јави «господине председниче, или Војо, не знам како се они ословљавају, молим Вас зауставите ово», а ако не, зашто не?

Сведок Горан Петровић: Па, као што и Ви вероватно знате, то је нешто што се налази у домену политике, а ја сам био помоћник министра унутрашњих послова за ресор државне безбедности. Значи ја нисам био на том нивоу односа ни са министром ни са Премијером да

сам могао да говорим Премијеру шта ће да ради, да ли ће да позива своје коалиционе партнере, дугогодишње пријатеље, непријатеље или не знам кога, тако да ми информације, размишљања, шпекулације, процене из тог домена апсолутно нису познате. Да ли је нешто могло, да ли је неко неког звао, да ли је размишљао да то уради, такве ствари не знам.

Адв. Срђа Поповић: Али Ви нисте чули да је ико такву идеју изнео или сте чули?

Сведок Горан Петровић: Не. Ја нисам чуо за такву идеју јер оно што је било свима јасно то је да је током те 2001. године као што сам рекао дошло до поларизације на политичкој сцени на оне који су знали и били свесни да морају да мењају, као што сам рекао и много и брзо и на оне који не само да то нису схватили или да то нису хтели већ су се активно укључили на све могуће начине у онемогућавање ових који су нешто хтели да раде да у томе имају што мање успеха. Народски речено Коштуница и ДСС не само да ништа нису радили него су активно спречавали Ђинђића и Владу Србије да било шта раде.

Адв. Срђа Поповић: Онда би такав апел био..

Сведок Горан Петровић: Тај апел би био контрапродуктиван али то су сада шпекулације. Значи јасно је до знања да је условно речено постојао сукоб, постојао медијски рат, постојала политичка борба, назовите то како год хоћете и да су те стране биле директно сучељене односно супротстављене једна другој.

Адв. Срђа Поповић: Колега Радовановић Вас је питао да ли имате нека сазнања о самом атентату. Ја бих хтео мало само то да преформулишем да Вас питам да ли и не питам Вас ни о каквим именима, да ли после атентата, с обзиром на Ваша општа оперативна сазнања, на Ваше професионално искуство, јесте ли Ви у својој глави имали неку претпоставку ко су егзекутори тог чина? Не питам Вас за имена.

Председник већа: Право на приговор има адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ја се противим постављању оваквих питања зато што не можемо се бавити претпоставкама шта је ко имао претпоставку, какву је претпоставку. Претпоставке су разне, ми овде утврђујемо истину, а не шта је ко имао у глави и какве претпоставке, тако да мислим да апсолутно нема.

Адв. Срђа Поповић: Ја нисам питао за садржину претпоставке.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ питање адвоката Срђе Поповића с обзиром на предмет кривичног поступка.

Изволите.

Сведок Горан Петровић: Па, ја сам у то време био у министарству спољних послова и делокруг рада у министарству спољних послова је апсолутно различит од онога што се дешава у полицији или у ресору државне безбедности, али ја као појединац значи невезано од било каквих информација конкретних које сам имао на том месту директора СИД-а сам знао да иза свега стоји управо ова група и никада нисам имао дилему да је она починила и већину да не кажем готово све злочине из Милошевићевог времена. Значи то је била некаква моја процена оног тренутка када сам постао начелник ресора државне безбедности, а и касније све оно што смо радили, сва сазнања до којих смо долазили су управо давала у прилог тој тези да иза свега стоји тај криминализовани део односно неколико појединаца у ресору државне безбедности и неколико појединаца из Јединице за специјалне операције у спрези са тим Сурчинско-Земунским кланом. Ја никада нисам имао дилему да је то то.

Председник већа: Када кажете на основу оперативних сазнања да сте имали то док сте радили као начелник ресора државне безбедности, да су починили злочине, да ли у тој класификацији која класично постоји у кривичном праву мислите на политичка кривична дела, политичка убиства конкретније или то укључује и класични криминал убиства?

Сведок Горан Петровић: Па, мислим да укључује и једно и друго јер када се суочите са чињеницама да су у сва три та главна убиства, односно главна случаја и Ћурувија и магистрала и Стамболић, на овај или онај начин учествовали и припадници ресора државне безбедности и припадници Јединице за специјалне операције, онда је много наивно и неозбиљно сматрати да начелник службе или командант Јединице са тим немају никакве везе или да су у целој тој причи невини. Значи конкретно када је у питању случај Ибарске магистрале ја нисам имао никада дилему да је Милорад Луковић организатор односно непосредни

организатор целог тог атентата на Ибарској магистрали али морате да схватите да је у тој Јединици постојао велики страх. Чини ми се да је и на овом суду његов пратилац Ненад Шаре значи обраћајући му се на «Ви» рекао «Ја Вас се плашим и плашићу Вас се до краја живота». Значи ако је један припадник Јединице изрекао јасно и гласно у овој судници то своје осећање 2005. године, шта мислите каква су била осећања свих припадника Јединице 2001. године. Па наравно и они су се плашили и Улемек и свог тог криминалног миљеа у коме се он кретао и због тога нико није смео ни да помисли да да ту неку информацију која би њега директно оптужила. Значи од информација до којих смо ми дошли нисмо могли да идемо даље преко тога су опште познате али наводим као пример, значи Улемек је рекао да га је позвао Радомир Марковић, да му је рекао да му требају два човека из Јединице за неки специјални посао. Он је нашао та два човека, послао их Радомиру Марковићу и не зна више ништа о томе. Значи то је наравно доста наивно и провидно, али ни у једној изјави ниједног припадника ресора државне безбедности коју сам ја прочитао нико није поменуо да је Улемек био на магистрали, нити је имао било какву информацију о свему томе. Дакле, у неком општем контексту значи немогуће је да Милорад Луковић није имао појма где иду Рамбо и овај други и шта треба да се уради када они иду на магистралу, када узимају камион, када га товаре песком и тако даље и тако даље, али то су све неке чињенице које на један посредан начин указују на неку причу, али директне чињенице ми у том тренутку нисмо имали. Зато у том контексту кажем да је то неки здрав разум и нека оперативна процена која је реално заснована. Када у једном, другом, трећем случају се појављује иста прича, значи службом се манипулише, значи пратећи апарат то ради, а онда се појављују неки егзекутори и неке убице или су то припадници Јединице или су то неки бивши припадници или људи који су прошли кроз Јединицу у једном, другом, трећем случају када видите да се они и даље баве криминалом, онда је логично претпоставити да се та матрица примењује у свим другим случајевима.

Адв. Срђа Поповић: Само још једно питање имам. Августа месеца 2001. године медији су објавили да је радник ДБ-а Момир Гавриловић носио у кабинет председника Коштунице нека наводно документа која су доказивала спрегу између Владе и мафије, с обзиром на Вашу функцију да ли знате о каквим се документима ради и друго да ли су та документа некада доспела до Вас?

Сведок Горан Петровић: Не ради се ни о каквим документима. То су на основу налога тужиоца управо припадницима министарства унутрашњих послова мислим ресора јавне безбедности изјавили протагонисти те целе приче. Мислим да су и Булатовић и Љиљана

Недељковић и претпостављам Налић дали изјаве, значи у легалном редовном поступку у коме су изјавили то што су изјавили да Гавриловић није донео никаква документа већ да је само причао некакве приче што је опште познато, не знам о Чумету, о асфалту, о Шљуки, о бензинским пумпама, али осим тих неких вербалних иступа није донео никакве информације нити предочио било какве друге озбиљније чињенице.

Председник већа: Право на питања има адвокат Радивој Пауновић. Изволите.

Адв. Радивој Пауновић: Ја ћу се надовезати на питање колегинице Наталије и колеге Срђе. Ви сте више пута одговорили на та питања, на тај део питања, а наиме ради се о не закључцима него о утиску који се понео са тог састанка у кабинету министра Михајловића. Моје питање би било само малу допуну ако можете да нам дате, говорили сте о томе да није постојала никаква могућност да се ико супротстави и то смо разумели, да ли је неко предлагао на било који начин да се заштити Влада и кабинет председника Владе ако би они хтели да дођу до зграде Владе и до кабинета?

Сведок Горан Петровић: Не сећам се конкретно, мислим да је неко у ресору јавне безбедности донео неке одлуке, пре свега министар и генерал Лукић које су ишле у том правцу неког појачаног обезбеђења чак је генерал Лукић у једном тренутку рекао «доћи ћу ја сам тамо али не могу да дам налог да дође још неко други са мном», тако да претпостављам да некакве мере обезбеђења појачаног Владе су вероватно предузете, али то је онако чисто једна форма, то није значило да ће ти људи бити у стању да заштите Владу уколико неко буде имао намеру да је заузме.

Адв. Радивој Пауновић: Хвала. Управо сам то очекивао. Господине Петровићу Јединица за специјалне операције се налазила у оквиру ресора државне безбедности мислим формацијски, онда је негде донета одлука да се она измести и стави под контролу Владе директно, ако ја то добро формулишем?

Сведок Горан Петровић: Након окончања побуне да, Јединица је ја мислим измештена у министарство унутрашњих послова али је стављена под директну команду Владе односно председника Владе.

Адв. Радивој Пауновић: И моје питање, нисам ни завршио, али у реду је, хвала Вам на овом делу одговора. Прво даћу неку констатацију па бих молио унапред да се не увредите, не делујете ми као полицајац, више сте ми овако мало уцбенички утисак такав ја имам, па не бих да

Вас то повреди, да ли Вам је познато да је игде у било којој држави оваква Јединица, овако формацијски аутономна економски и формацијски да ли имате било коју информацију да кажем теоретску да игде постоји или смо ми у овоме изузетак?

Сведок Горан Петровић: Па, ја сам јавно рекао на телевизији у тој емисији да је Војислав Коштуница као председник Савезне Републике Југославије дао изјаву која је ушла у анализе и политичке и људске глупости, тако да је то мој одговор на питање када се једна таква посебна специјална јединица прихвати организовање оружане побуне, а то подржава председник те државе, подржава војска, а не ради се о Колумбији, Гвинеји Бисао или не знам којој другој земљи онда ту свака логика и здрав разум престаје.

Адв. Радивој Пауновић: Следеће питање би било да ли можете временски да лоцирате када се те кесе по орманима и корпама за смеће са парама нађу?

Сведок Горан Петровић: Нађене су негде, не знам, у првој половини године, значи можда пар месеци значи након нашег ступања на дужност. Значи до негде лета рецимо те 2001. године. Постоје о томе записници, документа, тако да то није никакав проблем да се провери.

Адв. Радивој Пауновић: Са тим у вези било би моје следеће питање, да ли Вам је случајно познато мислим логично би било да јесте, када се нова Влада први пут среће са информацијом о постојању оних неколико стотина килограма дроге у трезору «Комерцијалне банке» и да ли тада имате било какву информацију шта се предузело да се утврди како се та дрога ту нашла, да ли је обављен разговор са неким из банке и било шта ако Вам је ишта познато о томе?

Сведок Горан Петровић: Наравно око те дроге се направила нека фама, али као и увек у овој држави пре свега у медијима објективно нема никаквог разлога за било какву мистификацију. Значи све је ту савршено јасно, савршено документовано и о томе постоји обиље чињеница. Када је бивши помоћник начелника Марковића Бранко Црни одлазио из службе приликом тог условно речено раздуживања или не знам обављања тих формалности око одласка он је колеги Драгану Грбовићу предао и тај кључ од тог трезора у Народној банци давши му ту неку паушалну информацију да се тамо налази нека дрога, неко злато, да он нема појма, да је тај кључ добио не знам пре извесног времена од тога и тога, а тај од неког другог, углавном обзиром да је гајио илузије да ће бити начелник ресора, да је онда од мене тражио да остане као некакав саветник, а да сам ја то одбио и рекао сам му да мора да оде из

службе, није био претерано расположен да то појашњава. Једноставно је дао кључ и отишао. Након тога колега Грбовић који је тај кључ добио је отишао у «Комерцијалну банку», вратио се са информацијом отприлике шта се тамо налази. Након тога ја сам формирао одговарајуће комисије које су приступиле пописивању свега онога што се у том трезору у «Комерцијалној банци» налазило и сва та документација постоји значи пописани су поименично и та дрога и све те драгоцености. Не ради се само о злату него о разним драгоценостима које су тамо нађене значи врло су детаљно и прецизно комад по комад пописани сви предмети који се тамо налазе. Након што смо установили да је та дрога тако да кажем права односно да то јесте кокаин, тако што су стручњаци из Института за безбедност извршили то вештачење приступило се другим некаквим оперативним мерама и радњама и врло се брзо дошло до информација да је та дрога заплењена те неке 1995. – 1996. године тамо на Бугарској граници на Градини, да је вероватно тада због количине и због свега осталог тај суд који је вероватно био надлежан да у свом депоу све то држи, није могао томе да одговори, претпостављам да у Врању не постоји депо судски у коме можете да држите 600 килограма дроге нити мере безбедности које треба да предузмете да то све тамо буде, па је то неко, како, зашто, то је време владавине Слободана Милошевића, па је неко вероватно донео одлуку да та дрога стоји ту и та дрога је ту остала. Значи до тренутка док је ми нисмо нашли. Ја сам о свему томе обавестио министра Михајловића и заузета је односно он је донео одлуку да би било добро да се направи конференција за штампу, да се о томе обавести јавност и да се приступи уништавању те дроге. Опет су направљене мешовите комисије ресора државне и ресора јавне безбедности са много људи које су опет све то пописивале, проверавале. У неколико наврата је вршено вештачење случајним узорком, значи да је то дрога. У министарству је договорено како да се то ради. Подељени су одговарајући задаци припадницима једног и другог ресора тако да је све то виђено на телевизији, виђено и у медијима, та дрога је у сваком тренутку била под контролом. У тренутку док се одржавала конференција за штампу она се налазила у министарству. Наоружана службена лица као што се видело и као што су милиони грађана ове земље могли да виде је била ту, чак се један од припадника ресора државне безбедности који је био приведен на информативни разговор шалио. Када су га питали «а да ли је неко узео ту дрогу док си ти стајао испред врата?». Он је рекао «па вероватно кроз оцак ако је неко могао за пола сата док траје конференција да изнесе 600 килограма и да постави тамо нешто друго», али чак и у термоелектрани у Обреновцу на самом месту спаљивања поново је вршено вештачење, поново случајним узорком и утврђено је да се ради о хероину који је тамо спаљен, тако да када је у питању та цела прича о хероину и о његовом спаљивању значи јасно је из свега овога што сам рекао да ту не постоји никаква сумња, а

камоли некаква чињеница да је извршена било каква злоупотреба. Та дрога је нађена и она је спаљена у Обреновцу.

Председник већа: Само ради Вашег изјашњења, поменули сте приликом проналаска да се радило о кокаину, а сада сте рекли да се радило о хероину.

Сведок Горан Петровић: Извињавам се. Хероин, да.

Председник већа: У реду, само ради исправке. Наставите са питањима.

Адв. Радивој Пауновић: Само још кратко једно питање. Да ли је ико обавио разговор са руководством «Комерцијалне банке» у вези са том дрогом?

Сведок Горан Петровић: Да. Значи људи из комисије о којима сам говорио су обавили разговоре са свим припадницима Јединице, са људима из «Комерцијалне банке» и са свим другима који су имали некаква сазнања и управо на бази свих тих разговора се и дошло до свих сазнања, с тим што наравно треба сагледати у контексту времена у коме се то дешава када Вам начелник ресора државне безбедности као директору «Комерцијалне банке» каже да му треба неки сеф Ви му то одмах дате и сигурно је да га не питате шта ће тамо да стави јер се подразумева да је то нека важна државна или оперативна тајна тако да људи пре свега руководство банке, људи који су то непосредно радили нису имали никаква сазнања шта се све у том сефу налази. Њихово је било да служби државне безбедности односно ресору ставе на располагање то што су имали и они су то урадили и то је у систему у коме се то дешавало просто тако функционисало.

Адв. Радивој Пауновић: И само још једно питање, иако знам да то није под директном Вашом надлежношћу, да ли Вам је познато било шта о трци са временом која се односи на давање исказа заштићеног сведока Љубише Бухе у периоду од догађаја код хале Лимес па док он није пристао да да исказ пред Специјалним тужиоцем?

Сведок Горан Петровић: Па, из разговора са неким људима из Владе са којима сам и даље остао у неком контакту много пре него што је прокламована та акција сведок, сазнао сам, чуо сам те приче о томе да се Љубиша Буха ломи условно речено да исприча све оно што зна о свим активностима тог клана, не зато што је напрасно постао велики патриота или правдољубљив већ просто зато што су припадници тог Спасојевићевог крила покушали да га убију и било ми је познато да је

Владимир Поповић имао више контаката и разговора са њим и већ тада он је у тим разговорима изнео неке детаље да је Стамболић убијен, да су то урадили они, да су га негде закопали на Авали или тако негде, значи није имао никакве детаље, да су они отели Мишковића и тако даље и тако даље. Што се тиче тог неког финалног дела када се Љубиша Буха појавио у амбасади у Анкари, амбасадор мислим господин Поповић је обавестио министра Свилановића да ли тог истог дана или одмах сутрадан и министар Свилановић је обавестио мене и просто смо били у неком контакту све троје и Свилановић и ја и амбасадор Поповић који је имао великих проблема шта да ради са Бухом који је био тамо у амбасади. Није хтео нигде да иде, нигде да излази, а амбасада наравно не располаже никаквим могућностима да пружи неку адекватну заштиту, а са друге стране МУП је веома споро и не превише енергично реаговао у тој целој причи, тако да су се ти позиви амбасадора Поповића претворили у вапаје, значи ја не познајем Љубишу Буху, никада га нисам видео, али на бази разговора са људима који су са њим радили у тој истрази и касније сам дошао до сазнања да је био прилично неугодан, прилично агресиван, да га није држало место, замислите тог човека који недељу дана тако база по амбасади онако, а амбасада треба да ради, псује, виче, вређа, тражи, зове и онда просто то је потрајало недељу дана, десет дана, или не знам колико. Министарство још није предузимало никакве мере на његовом пребацивању на неку другу локацију. Вођени су неки преговори о томе где он треба да се одвезе односно где треба у којој земљи да борави, па се разговарало о Мађарској, Словачкој и тако даље и тако даље и у том неком општем очају који је владао пре свега у амбасади у Анкари дошло се до закључка, када кажем дошло се, мислим у разговору између мене и министра Свилановића да би ми то могли да урадимо и да ту целу причу реализујемо и буквално ја сам добио сагласност од министра Свилановића у не знам три или четири сата поподне, да ми то организујемо односно да организује СИД о чему смо обавестили министра Михајловића. Тада је већ и Ненад Милић био заменик и тако даље. Био сам у сталном контакту са Иваном Ђорђевићем који је шеф кабинета и да скратим причу, организацији службе за истраживање и документацију Љубиша Буха је из Анкаре превезен у Словачку и тамо предат министарству унутрашњих послова Словачке где је и остао дуже време, где је давао све исказе, изјаве, где су и правосудни органи ове земље и обавили саслушање и све остале процесне радње.

Председник већа: Право на питања има адвокат Божо Прелевић. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Било би добро ако можете да нам објасните у тренутку атентата Ви се налазите на ком месту, шта је Ваше запослење тачно?

Сведок Горан Петровић: Формално-правно ја сам саветник министра унутрашњих послова који је на период од 4 године упућен у министарство спољних послова и обавља функцију директора службе за истраживање и документацију.

Адв. Божо Прелевић: А пошто суд, нисам сигуран да зна, је ли то обавештајна служба у оквиру министарства иностраних послова?

Сведок Горан Петровић: Ова земља нема обавештајну службу, без обзира како се зове Србија и Црна Гора, Државна заједница.

Адв. Божо Прелевић: Кажите ми рекли сте да после атентата сте имали утисак или могли сте да претпоставите ко је евентуално то могао да уради, да ли су постојале информације пре атентата о угрожености високих функционера, говорим пре атентата мислим на период месец, два дана пре атентата о угрожености високих функционера и да ли је међу тим високим функционерима био и Премијер Ђинђић?

Сведок Горан Петровић: Рекао сам у неколико наврата да то што се ради у министарству спољних послова односно у служби за истраживање и документацију нема или готово никакве или има врло мале везе са тим конкретним полицијским и безбедносним пословима, али на бази неке комуникације коју сам ја имао са свим другим институцијама које се баве тим безбедносним пословима, значи док сам био на месту директора СИД-а на десетине и стотине информација из СИД-а проследили смо и БИА и министарству унутрашњих послова и војним службама безбедности, значи долазили смо до неких сазнања о угрожености односно о намерама појединих неидентификованих кругова да се врше не знам атентати, тако да сам ја имао неку оперативну информацију која је говорила да се размишља, али то су биле апсолутно неслужбене информације и онако полуприватне информације да се планира атентат на неке функционере. Мени је било интересантно зато што се ту помињу и Свилановић, под неком претпоставком да је много теже убити Ђинђића као Премијера него Свилановића, а од министра унутрашњих послова добијао сам неке информације у којима је он обавештавао и Владу и неке друге институције, органе о постојању некаквих оперативних информација у МУП-у управо о томе да се планирају опет кажем неки напади, атентати и то је тада било немогуће дефинисати, што је опште познато не знам на Чедомира Јовановића, на Премијера, на не знам неке друге људе из

јавног живота или на неке бивше функционере службе и тако даље. То је било на нивоу тих информација које немају директну везу са оним што се дешава у служби за истраживање и документацију.

Адв. Божо Прелевић: А да ли сте на основу тих информација Ви као директор СИД-а предузели одређене мере повећања обезбеђења у односу на Вашег министра Свилановића, Вашег директног претпостављеног?

Сведок Горан Петровић: СИД се не бави обезбеђењем никога, па ни министра Свилановића. У министарству постоји служба безбедности али се ни она не бави обезбеђењем министра али знам да је у више наврата значи министар Михајловић и генерал Лукић у разговорима са мном инсистирао да убедим Свилановића да прихвати обезбеђење министарства унутрашњих послова али је он увек то одбијао и говорио да за тиме нема потребе.

Адв. Божо Прелевић: Пошто сте Ви врло, врло стручан сведок ја бих Вас замолио уколико можете да нам објасните ако постоји информација о угрожености високог државног функционера шта су сада то мере обавештајне контраобавештајне заштите у оквиру ресора државне безбедности и шта то по степенима обезбеђења треба да уради јавна безбедност?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића јер се односи на област вештачења, а сведок сведочи о ономе што му је познато непосредно или посредно и о чињеницама које су битне за овај кривични поступак.

Адв. Божо Прелевић: Да ли бисте могли да нам појасните однос господина Брацановића са једне стране и Спасојевића, па онда и однос Брацановића и Легије, какав је то однос био, послован, да ли сте имали неких информација које указују да је то нешто више од односа који је везан само за рад у служби државне безбедности?

Сведок Горан Петровић: Милорад Брацановић је једно време пре мог доласка на чело службе као што је опште познато био официр за безбедност у Јединици за специјалне операције и у том контексту његов претпостављени старшина односно командант те Јединице био је

Милорад Улемек, тако да осим те некакве информације да је он ту функцију обављао и да је за то време успоставио, како то дефинисати, а да то не оде у неку крајност, значи да ли присне, да ли пријатељске, да ли колегијалне, да ли радно професионалне односе, шта год, али ми нисмо имали осим тих некаквих незваничних информација и неких наших убеђења и процена никакве информације које би доказивале да је Милорад Брацановић био укључен у извршење било ког кривичног дела. Да смо такве информације имали ми бисмо и њега као и свако друго лице ухапсили, али поново се враћам на ону причу да је у Јединици за специјалне операције владао велики страх и да готово никакве информације из те Јединице у том правцу нисте могли добити ни оперативно, ни незванично, ни неслужбено, ни на било који други начин.

Адв. Божо Прелевић: Да ли бисте могли да нам објасните која је функција тог безбедњака у оквиру Јединице за специјалне операције?

Сведок Горан Петровић: Па, већ сам рекао да се бави контраобавештајном заштитом те Јединице односно припадника Јединице и да се баве и свим питањима из тог домена безбедности. Пре свега мислим на тај лични домен тако да кажем да брине условно речено, под знацима навода, о сваком безбедносно интересантном ангажману сваког појединца у Јединици. Значи његов посао је да у Јединици за специјалне операције долази до сазнања о менталном психичком здрављу, о навикама, о склоностима, о плановима припадника Јединице да у том контексту и делује и превентивно и репресивно и да прикупља све друге информације које су битне за безбедност целе те Јединице и сваког његог припадника.

Адв. Божо Прелевић: И те податке и информације које прикупи он доставља коме?

Сведок Горан Петровић: Он по тадашњим важећим прописима доставља команданту Јединице и начелнику ресора.

Адв. Божо Прелевић: То је тада био ако добро разумем Раде Марковић?

Сведок Горан Петровић: Да.

Адв. Божо Прелевић: Могу ли ја закључити или је то погрешно да се ради о човеку високог поверења начелника, тадашњег начелника ресора државне безбедности? Да ли је то врло важно позиција безбедњака у ЈСО-у или?

Сведок Горан Петровић: Не можете то сада ставити у тај контекст да ли је Раде Марковић имао страшно поверење и мислио да је то страшно важно. Неки начелник мисли да јесте, неки други да није, али у сваком случају није безначајно ко је тамо, значи покушавате да ставите неке људе који имају неко оперативно знање, искуство и животно искуство и ко је могао да се снађе у тој специфичној средини, значи сигурно нећете послати тамо невештог, неозбиљног и недораслог оперативца.

Адв. Божо Прелевић: Хоћете ли нам рећи ко предлаже Милорада Брацановића након 5. октобра за начелника Седме управе у ДБ?

Сведок Горан Петровић: То сам рекао већ у разговору са господином Кораћем на његовој комисији Брацановића је не предложио него тражио да буде постављен на место начелника управе технике Седме управе лично Премијер Зоран Ђинђић.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте се Ви противили том избору?

Сведок Горан Петровић: Да. Жестоко, бучно, три пута, али на крају сам у делићу секунде размишљао да ли има смисла рећи «хвала Вам на поверењу, не желим то да радим у таквом односу снага» или то прогутати па ићи даље и у делићу секунде код мене је превладао овај други став да ипак то прогутам и да кренем да радим оно што се од мене очекивало и рећи ћу Вам да осим тога никада нико ни министар унутрашњих послова, ни начелник ресора јавне безбедности, ни било који функционер Владе или било које друге институције није имао никакав утицај на кадровска постављења у ресору државне безбедности осим мене.

Адв. Божо Прелевић: Можете ли објаснити суду зашто сте се противили на овај начин како сте сада објаснили суду да се на место начелника Седме управе постави Милорад Брацановић?

Сведок Горан Петровић: Па, управо због свега овога, зато што је било јасно да постављење Брацановића на то место од Премијера тражи Милорад Улемек и да то сигурно није добра солуција обзиром да је Брацановић дуги низ година био на месту официра за безбедност односно био је неко ко је близак и ко је био под контролом Милорада Луковића, значи никако није добро да такав човек дође на једно такво место.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви тада имали сазнање да ли је Милорад Брацановић имао блиске везе и са Душаном Спасојевићем?

Сведок Горан Петровић: Не. Не. Ми нисмо имали никаква оперативна сазнања. Ради се буквално о времену од неколико дана након нашег доласка на те функције.

Адв. Божо Прелевић: Да ли икада сазнајете да ли Брацановић има везе са Душаном Спасојевићем блиске, да ли одлази у Шилерову?

Сведок Горан Петровић: Знате, било је, не постоје у наше време, опет понављам, не постоје никакве информације званичне, службене, оперативне, значи да сам ја имао оперативну информацију или потврђену информацију да Брацановић одлази у Шилерову будите сигурни да бих ја са њим обавио разговор и да би тражио објашњење и да би му рекао шта му ваља чинити у таквим ситуацијама. Међутим, ми такве информације нисмо имали али након тога ту је било доста тих опет неких прича на граници неке сиве зоне, на граници трачева, на граници полуинформација о тим његовим односима, о томе како су га застрашивали., шта су са њим радили, у каквој се он тешкој ситуацији налазио, али мислим да то није, због кажем непоузданости и квалитета односно неквалитета тих информација сврсисходно износити овде.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали информације да ли господин Брацановић даје податке до којих долази применом мера у Седмој управи да ли их доставља евентуално овде првоокривљеном и Душану Спасојевићу?

Сведок Горан Петровић: Не. Нисмо имали такве информације. Да смо имали понављам Брацановић би био ухапшен.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали сазнања шта је изазвало сукоб о коме сте малопре говорили, сукоб између Сурчинског и Земунског клана?

Сведок Горан Петровић: Не. Тај сукоб се догодио након мог одласка из ресора и са ове позиције, опет понављам, министарство спољних послова, које се бави сасвим другим стварима које немају баш много везе са овом унутрашњом политичком сценом и ја такве информације нисам имао.

Адв. Божо Прелевић: Да ли можете временски да објасните у које време се десио сукоб?

Сведок Горан Петровић: Па, то је опште познато. Значи тај сукоб се десио у време када је на Буху покушан атентат овде у Београду, односно неколико месеци пре тог атентата на њега.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви разговарали са сведоком Бухом у иностранству?

Сведок Горан Петровић: Не.

Адв. Божо Прелевић: Објаснили сте да се сведок Буха бунио и правио проблеме у амбасади у Истанбулу, да ли је то исто радио и у Словачкој?

Сведок Горан Петровић: Да. Добио сам накнадно незваничне информације од колега из министарства и из амбасаде да је такође био и у амбасади у Словачкој једно кратко време и касније измештен на неку локацију министарства унутрашњих послова Словачке тако да кажем и превише темпераментан и нервозан и променљивог расположења и непристојан и неваспитан, тако да је улазио, значи није био агресиван, није никога нападао, али је улазио у вербалне дуеле и са амбасадором и са свим запосленима у амбасади, ко год се ту налазио. Али осим тог вербализма неких других проблема није било.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је том приликом сведок Буха изражавао жељу да што пре дође да сведочи, да што пре дође у земљу?

Сведок Горан Петровић: Ја немам такве детаље, ја нисам такве информације имао. То је све било у домену рада министарства унутрашњих послова и Специјалног тужиоца, а министарство спољних послова односно служба на чијем сам ја челу био је само помогла у тој конкретној акцији пребацивања и у комуникацији са словачким органима безбедности.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали информацију од словачког органа безбедности и министарства иностраних послова да се убрза повратак сведока Бухе у земљу?

Сведок Горан Петровић: Не. Нисмо имали никакву комуникацију по том питању. Ми смо просто то одрадили и ту се формално - правно прича што се нас тиче завршила.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали информацију да су неки од високих функционера пролонгирали његов повратак у земљу?

Сведок Горан Петровић: Не.

Адв. Божо Прелевић: Говорили сте о побуни ЈСО-а. Када су кренули ка Београду, када сте Ви знали, да ли сте знали у тренутку изласка из Куле да су они кренули ка Београду?

Сведок Горан Петровић: Да. Па, то није био никакав проблем.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте знали њихово одредиште где они хоће да дођу?

Сведок Горан Петровић: Не.

Адв. Божо Прелевић: Да ли су постојале било какве снаге безбедности између моста Газеле и зграде Владе тада?

Сведок Горан Петровић: То су нека питања која су примерена генералу Лукићу и министру Михајловићу. Ја нисам имао...

Адв. Божо Прелевић: Ви сте тада начелник државне безбедности.

Сведок Горан Петровић: Никакве снаге нити сам био укључен у те активности које је спроводио ресор јавне безбедности. Просто немам сазнања о томе шта је радио ресор јавне безбедности и шта је планирао министар унутрашњих послова.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали сазнања да ли је, Ви сте рекли сада за Брацановића, да ли сте имали сазнања да су нека друга лица постављена, а да је просто Легија инсистирао да се нека друга лица поставе у ресору јавне безбедности?

Сведок Горан Петровић: Ја сам се бавио кадровском политиком у оквиру ресора државне безбедности и као што нисам дозвољавао да се нико меша у рад мог ресора тако се ни ја нисам мешао у рад ресора јавне безбедности. То је било у надлежности генерала Лукића и министра Михајловића. Једино што је ресор државне безбедности радио то су оперативне провере за бројне кандидате за места начелника ОУП-а по унутрашњости које смо урадили на стотине.

Адв. Божо Прелевић: Говорили сте о једном делу Јединице ЈСО која је по Вама свакако поштено некомпромитовано и тако даље и у оном другом делу који није компромитован, где бисте могли да сврстате лице са надимком Гумар који је...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића из разлога што се управо против Душана Маричића води кривични поступак па би свако изјашњавање сведока било прејудицирање.

Адв. Божо Прелевић: Питање да ли су постојале информације пре постављања господина Маричића, такође одбијате?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића јер је сведок већ одговорио на постављено питање.

Председник већа: Имате ли још питања?

Адв. Божо Прелевић: Имам.

Председник већа: Изволите, немојте драмске паузе правити, ми немамо времена до сутра.

Адв. Божо Прелевић: Не. Не правим молим Вас, не правим стварно драмске паузе, покушавам да конципирана су питања тако, ако Ви сада ово забраните, онда ћу још нека да избацам. Кажите ми у тренутку инцидента у ресторану Бојан Ступица, да ли је са првоокривљеним било још неко лице које је било у ЈСО-у, а затим је прешао у ресор државне безбедности, који је учествовао у инциденту, да ли Вам је познато?

Сведок Горан Петровић: У тренутку када се десио тај инцидент у ресторану Ступица, ја нисам био у Београду и опште је познато да је мој тадашњи заменик господин Мијатовић био тај који је отишао на лице места и урадио све оно што је било потребно да се починиоци тог инцидента казне односно приведу у полицијску станицу и да се тамо обаве све потребне процесне мере и радње. Значи колико сам ја посредно обавештен у том тренутку било је неколико припадника

Јединице, мислим да је један од њих био, али немојте ме држати за реч Вељковић који је био један од пратилаца Милорада Луковића и имао неку другу функцију у оквиру ЈСО-а.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да је он пре 5. октобра био у ЈСО-у, да ли сте Ви потписали његово кадровско решење за прелазак из ЈСО-а у друге управе ресора државне безбедности?

Сведок Горан Петровић: Већ сам рекао, нисте пажљиво слушали, да је министар Михајловић значи пошто је ресор државне безбедности био у оквиру министарства, донео одлуку о пријему свих припадника Јединице у стални радни однос, значи начелник ресора државне безбедности није имао та права. Једноставно речено ја никога нисам могао да примим у радни однос, да запослим, да обавим било какву финансијску трансакцију, било какву набавку, мимо министарства унутрашњих послова, тако да нисам имао ни могућност да некога запошљавам, већ је то урадио министар унутрашњих послова.

Адв. Божо Прелевић: Рекли сте да је господин Брацановић једино наметнуто кадровско решење. Да ли се може закључити да лице са надимком Гумар није наметнуто решење, да сте га Ви својеволјно поставили?

Сведок Горан Петровић: Не. Није. Објаснио сам. Значи у тренутку када сам у Кули разговарао са Милорадом Луковићем и када сам добио све информације о томе да је значи утврђено неопозиво да он јесте то починио и да је то тежак преступ, значи у разговору и са начелником ОУП-а Кула и са дежурним тужиоцем или истражним судијом не сећам се, у тренутку сам питао просто ко је тај следећи старешина по рангу иза Милорада Луковића и добио сам информацију да је то Маричић. У том тренутку позвао сам Маричића и рекао му да ће он обављати ту функцију.

Адв. Божо Прелевић: Значи то је Ваш избор?

Сведок Горан Петровић: Да. Па, избор. Значи не ради се о неком свесном избору ако Ваше питање иде у том правцу, већ поштовању неке хијерархије која постоји у тој једној специфичној јединици. Логично је да заменик обавља функцију некога који није ту или први следећи по чину или по рангу. То је био једини мотив да донесем такву одлуку.

Адв. Божо Прелевић: Пошто је првоокривљени за време док сте Ви били начелник ресора државне безбедности хапшен, суспендован па на крају и пензионисан, можете ли да нам објасните очигледно је било

потребна велика храброст Ваша лична да то урадите, сада шта је моје питање, можете ли ми објаснити ако Ви имате храбрости да такво лице ухапсите, суспендујете и пензионишете, сада ми није јасно какву он моћ има да натура кадровска решења у виду Брацановића, зашто се прихватају натурена кадровска решења у виду Брацановића ако Ви њега хапсите, суспендујете и пензионишете?

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића због тога што је капциозно и сугестивно.

Адв. Божо Прелевић: Можете ли нам објаснити зашто пре саме побуне није Јединица ЈСО-а очишћена од тих људи о којима Ви говорите и називате један део од њих су не знам убице...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића због тога што је сведок одговорио на постављено питање.

Адв. Божо Прелевић: Да ли су се у белој књизи налазила лица из Јединице ЈСО?

Сведок Горан Петровић: Па, ја не могу у овом тренутку да се сетим као што сам рекао већ у овом одговору на неко претходно питање, свих тих имена која се у тој књизи помињу, али било је наравно некаквих индиција, оперативних сазнања да је командант те Јединице, један део те Јединице у неком контакту са тим Земунско-Сурчинским кланом али оперативне информације у том тренутку нису биле на том нивоу колико се ја сећам али опет кажем, условно речено да постоје некаква конкретна имена ко је од припадника Јединице истовремено и члан клана, као да постоје неке чланске карте па можете да их евидентирате. Значи у том контексту нема неких потврда за конкретна лица.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је нека страна, значи нека група стручњака из иностранства радила процену Премијера, његовог стана, зграде Владе и тако даље?

Сведок Горан Петровић: Током 2001. године ми смо доста озбиљно приступили реконструкцији те Шесте управе односно Управе за обезбеђење личности и објеката која је у неком претходном периоду била готово руинирана и која се сводила на то пуко појављивање неког пратиоца поред неког политичара тако да смо на самом почетку радили опсежне елаборате значи за све, жаргонски речено, штићене личности, за председника Владе, за министра унутрашњих послова и за све друге политичаре које смо обезбеђивали што је подразумевало, као што сам рекао, значи и један оперативни рад и један видео надзор и процесну угрожености штићеног лица или штићеног субјекта или објекта, како год хоћете. На свим могућим деоницама кретања, значи ако је у питању Премијер од Владе до куће, до министарства или на неком другом месту, то су елаборати који су отприлике овако, онај регистар у којем је све то нацртано, описано. У оквиру Шесте управе постоји дежурни центар са видео надзором станова, канцеларија свих тих личности, али смо у једном периоду условно речено ја сугерисао председнику Владе да је готово немогуће гарантовати његову физичку безбедност у стану у коме је он живео на Студентском тргу и предочили смо му све безбедносне ризике који у том тренутку постоје. Имали смо сјајну сарадњу и са другим обавештајним службама поготово у том домену безбедности представници неких других служби или су држали некакве курсеве за обуку баш припадника те Шесте управе, помагали са неком техником и свим осталим, тако да је у једном тренутку дошло до тога да су припадници немачке обавештајне службе БНД извршили безбедносну процену угрожености Премијера. То се дешава све негде средином 2001. године и предочили му оно што смо му ми предочили. Питали су «па како је могуће да је то тако, тако и тако», а ми смо рекли «и ми сва та сазнања имамо и сва смо их предочили Премијеру, а он просто не жели да се исели из свог стана и оде у резиденциони објекат који му припада» и тек касније је прихватио те сугестије и преселио се на Дедиње, али кажем током целог тог периода значи током 2001. године када смо ја и господин Мијатовић били на челу те службе, ми смо велику пажњу посвећивали управо том сегменту и имали контакте и комуникацију са другим обавештајним безбедносним службама, тако да смо на добијање сваке информације да примера ради неко у Бечу нека група или неки појединац је дао налог да се тамо припреми атентат одмах реаговали тако што су људи из ресора одлазили у те пријатељске службе, разговарали са људима који се тамо баве тим питањима и били проверавали те информације стално и били у контакту са тим службама очекујући од њих да уколико постоји било каква информација на ту тему

она буде прослеђена, тако да је тај сегмент рада у то време био на доста завидном нивоу.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је поступљено по примедбама које је служба БНД дала на обезбеђењу?

Сведок Горан Петровић: Па, у неким сегментима да. Није никаква тајна да је од немачке службе или да ли је то од канцелара или не знам кога Премијер добио тај блиндирани аутомобил и неки уређај за ометање активирања експлозива даљинским управљачем, а онда на крају је прихватио све те сугестије и преселио се у резиденцијални објект на Дедињу.

Адв. Божо Прелевић: Док сте Ви били начелник државне безбедности, а и раније, док сте радили у ресору државне безбедности, да ли је ресор државне безбедности контраобавештајно обезбеђивао зграду Владе?

Сведок Горан Петровић: Ја немам те информације. Значи у току 2001. године постојало је то некакво мешовито обезбеђење значи постоји део тог обезбеђења који је из саме неке службе у Влади, постоје около неки припадници ресора јавне безбедности и постоји неки оперативац или нека група задужена за ту физичко-техничку и контраобавештајну заштиту сваког од тих објеката, али не знам сада конкретно како сада тај систем функционише, то сам препуштао људима који су се професионално у служби тиме бавили дуги низ година, као што је био господин Златко Раднић који је 25 или 30 година радио те послове. Он је у то време био саветник начелника ресора за послове обезбеђења личности и објеката као један од најквалитетнијих људи у тој области.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је он радио видео надзор зграде Владе када сте Ви били начелник ресора?

Сведок Горан Петровић: Ја то не знам. Значи ја се таквим детаљима нисам бавио.

Адв. Божо Прелевић: Да ли контраобавештајно обезбеђење подразумева и фокусирање оних најопаснијих тачака са којих се може угрозити живот високих функционера Владе?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића јер је искључиво стручно питање на које је сведок већ одговорио да није стручњак за безбедност.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви давали налоге управи за контраобавештајну заштиту да обезбеди лице места док сте били начелник управе обезбеди значи тај простор са којег се може угрозити функционери Владе?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића јер није предмет кривичног поступка.

Адв. Божо Прелевић: Говорили сте данас да сте дошли до неких информација да је неко из личног обезбеђења био умешан у нешто што се зове крађа кола. Ја сада нисам разумео да ли је Вас нешто спречило да утврдите ко је то из личног обезбеђења, да ли Вас је неко спречио?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића јер се не односи на делатност начелника ресора државне безбедности.

Адв. Божо Прелевић: Ја се извињавам, али шта је делатност ако он утврђује да из личног обезбеђења се неко бави кривичним делима и има везе са криминалним групама, а њему у опису радног места молим Вас, пише врло јасно шта је надлежност, значи ја просто постављам питање да ли га је неко спречио и ко?

Председник већа: Не. Очигледно нисте разумели колега јер је то посао јавне безбедности, а не припадника ресора државне безбедности.

Адв. Божо Прелевић: Ја се извињавам, али нисте у праву.

Председник већа: Ево питаћемо сведока да ли је тачно.

Сведок Горан Петровић: Просто значи не ради се о никаквим полузваничним и незваничним информацијама, као што сам рекао, грађани су пријавили, значи то је ушло у званичну процедуру ресора јавне безбедности. Значи са том информацијом је мене упознао генерал Лукић, а обзиром да је аутомобил о коме се ради у власништву ресора државне безбедности било је логично да ми у том делу само дамо одговор ко је корисник тог аутомобила, да би ресор јавне безбедности могао даље да ради свој посао. Рекао сам да сам обавестио и министра и Премијера и да до мене није дошла никаква друга званична информација и није ми познато да ли су министар или Премијер предузели или ресор јавне безбедности некакве друге мере и радње, али да би задовољио господина Прелевића, рећи ћу да није никаква тајна да је један број лица у обезбеђењу председника Владе који је са њим дошао из цивилства тако да кажем који су били у његовом обезбеђењу док је био председник Демократске странке задржан по његовој изричитој жељи у његовом обезбеђењу касније када је постао Премијер и да је то његово обезбеђење било комбиновано од припадника министарства унутрашњих послова из једног и другог ресора и људи из тог његовог обезбеђења које је он довео са собом из периода када није био Премијер.

Адв. Божо Прелевић: Опет нисам добио одговор на питање да ли Вас је неко спречио али добро, ако нећете да одговорите. Да ли сте...

Сведок Горан Петровић: Нико ме није спречио, просто нисам добио повратну информацију. Ја нисам могао да одем...

Адв. Божо Прелевић: Јесте ли Ви по закону били надлежни да утврдите...

Сведок Горан Петровић: Ја нисам могао да одем до Премијера и да му кажем «ти сада не можеш да идеш у Владу, ти не можеш да путујеш у иностранство ја имам неки страшно важан посао са твојим обезбеђењем». Значи ја на такав начин нисам могао да функционишем, значи обавестио сам и било је потребно да људи који су се у том обезбеђењу налазили за које кажем да није било искључиво припадника ресора државне безбедности већ комбиновано, истраже целу причу, направе некакву службену белешку и обавесте пре свега министра унутрашњих послова о резултатима до којих су дошли. Ја немам сазнања да је то урађено. Према томе, не знам ни да ли је неко било кога спречавао.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви обавестили лично обезбеђење да се тако нешто десило?

Сведок Горан Петровић: Чије обезбеђење?

Адв. Божо Прелевић: Премијера Ђинђића. Да ли сте их Ви обавестили о томе да они направе истрагу или било шта и да пошто су то све лица која су имала службене легитимације и припадници министарства унутрашњих послова

Сведок Горан Петровић: Па, није посао начелника ресора да комуницира са обезбеђењем Премијера него са Премијером.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте имали информацију да ли је Душан Спасојевић поседовао службену легитимацију било ресора јавне било ресора државне безбедности?

Сведок Горан Петровић: Нисам имао информацију али су те приче биле у оптицају, значи постојале су некакве оперативне информације, а касније се утврдило, чак мислим да је то на једном јавном скупу мој тадашњи заменик Зоран Мијатовић и саопштио да је један број лица које никакве везе са службом нису имали имао легитимацију по основу тога што су били у резервном саставу и у том контексту апострофирао Марка Милошевића, сина председника Милошевића, Андрију Драшковића и нека друга лица, али не сећам се да је у том тренутку постојала информација да Душан Спасојевић има легитимацију и у том контексту важно је рећи да у то време нису постојале информације државне или јавне безбедности већ да су сви припадници министарства имали јединствену легитимацију односно да је начелник ресора државне безбедности имао службену легитимацију која је идентична легитимацији коју има сваки обични полицајац.

Адв. Божо Прелевић: Ја бих замолио председника већа уколико сматра упутним да сведоку предочи исказ сведока Сувајџића који говори како се Спасојевић понашао, како је био недодирљив и како је имао јаке везе са полицијом и државном безбедношћу.

Председник већа: На чему заснивате процесно по Законнику о кривичном поступку да се предочава такав један исказ?

Адв. Божо Прелевић: Пошто је сведок овде био начелник ресора државне безбедности, а просто такво сазнање које је овде изнео сведок интересује ме да ли је он имао то сазнање да су они били недодирљиви и да су имали јаке везе у полицији и државној безбедности обзиром да је

морао да буде најобавештенији човек у држави, интересује ме обзиром на ово све што је до сада рекао да ли је он истраживао какве су то везе...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог адвоката Боже Прелевића јер је законски незаснован и нема ни теоријско утемељење с обзиром да је оцена исказа сведока ствар суда, а не предочавања појединим сведоцима делова исказа било сведока сарадника, било којих других сведока.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да сте дуго година...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 15 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 14,57 ЧАСОВА

Председник већа: Настављамо са извођењем процесне радње доказивања саслушањем сведока Горана Петровића.

Нека приступи пред судско веће.

Право на питања има адвокат Божо Прелевић. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Захваљујем. У тренутку атентата 12. марта, где сте се Ви тачно налазили?

Сведок Горан Петровић: У својој канцеларији у министарству спољних послова.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте били на прозору или сте били седели за столом или да ли сте могли да чујете или видите било шта од релевантних чињеница за овај догађај?

Сведок Горан Петровић: Апсолутно не.

Адв. Божо Прелевић: Нисте могли да чујете?

Сведок Горан Петровић: Не. Нити сам чуо, нити видео. Тек након атентата било је могуће пратити сву ону гужву која се дешавала испред Владе.

Адв. Божо Прелевић: Хоћете објаснити суду Ваша канцеларија, прозором је окренута ка којој улици?

Сведок Горан Петровић: Окренута је ка Немањиној улици и види се двориште Владе, ако то мислите, али ја у том тренутку то нисам видео.

Адв. Божо Прелевић: Још једна ствар ме интересује обзиром да на одлуку директора БИА, да ли сте док сте били начелник примењивали мере слушања у односу на лично обезбеђење односно конкретно на Милана Веруовића?

Сведок Горан Петровић: Па, не сећам се. То је најискренији одговор. Значи мере се примењују у великом броју. Начелник ресора само парафира те предлоге односно потписује које иду према министру унутрашњих послова и даље, тако да никада нисам завиривао јер су то велике количине уз сву другу пошту и документацију коју морате да потпишете, не могу са сигурношћу да кажем да ли је или није, али таква се информација може добити у Безбедносно информативној агенцији јер постоје евиденције односно књиге о примени мера, тајне контроле телефонских разговора.

Адв. Божо Прелевић: Конспиративно име Баки, под којим би требало то да се води не асоцира Вас на тај део?

Сведок Горан Петровић: Има хиљаде имена, тако да кажем то је лако проверљиво.

Председник већа: Право на питања имају браниоци. За реч се јавља адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ја ћу почети одавде где је колега Прелевић стао. Мислим да ће бити интересантно око ове контроле, тајне контроле телефонских разговора, како иде цела та процедура око брда тих докумената, око тих налога, ко даје налог, како

иде, да ли долази нека повратна информација до Вас и шта се ради даље са том информацијом?

Председник већа: Изволите одговорите.

Сведок Горан Петровић: Постоји уобичајена процедура која је мање-више и позната јер је у више наврата о томе говорено у јавности па сам и ја на некој анкетној комисији одбору Скупштине Србије то такође објаснио. Значи предлог за примену оперативно-техничке мере даје оперативни радник. Тај предлог потписују шеф одсека, односно шеф групе, начелник одељења. То иде у одговарајућу линијску управу која се налази у централи ресора. Онда такав оформљен предмет долази до начелника ресора који потписује пропратни акт према министру унутрашњих послова, а он даље према Врховном суду Србије.

Адв. Момчило Булатовић: И када одобри Врховни суд Србије, да ли Ви добијате информацију неку повратну?

Сведок Горан Петровић: Да.

Адв. Момчило Булатовић: И шта се даље дешава, је ли имате неке извештаје, Ви као начелник, да ли добијате неке извештаје са тих мера, када је већ реализована ова правна процедура, шта се дешава даље, да ли читате те извештаје и тако?

Сведок Горан Петровић: Не. Значи од одговарајућих докумената који су интересантни и који заслужују пажњу начелника ресора прави се селекција, значи један минималан део тих информација долази до начелника ресора, значи оперативац, шеф групе, начелник одељења су људи који се непосредно упознају са свим тим материјалима, док наравно руководиоци центара, ресора, управа, добијају само оне ствари које су интересантније и важније.

Адв. Момчило Булатовић: На почетку Вашег сведочења данас негде сте рекли да када сте дошли у службу да сте затекли између осталих неправилности и да је било неких прислушких телефонских разговора и неких бивших припадника службе и то, који су незаконито рађени и да сте Ви са том праксом прекинули?

Сведок Горан Петровић: Да.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам, за време Вашег ангажмана на месту начелника да ли знате колико сте мера добили за прислушкивање одређених...

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Момчила Булатовића из разлога што то није предмет кривичног поступка.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, пошто смо чули овде од господина Петровића да су са мера прислушкивања имали информације о разговорима Љубише Бухе Чумета и Душана Спасојевића везано за протест Јединице за специјалне операције, када је који оперативац, на који начин тражио и да ли је добијено одобрење да се слуша било који од телефона и са којих мера су ови разговори скинути?

Сведок Горан Петровић: Ја наравно не знам који је оперативац тражио, ко је потписао коју меру. Ти транскрипти су достављани зато што ћете се сложити да су у том тренутку то интересантне информације које заслужују да дођу до начелника ресора државне безбедности.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали, да ли имате сазнања да је са тих мера, тих телефонских разговора утврђено да је Љубиша Буха Чуме или Душан Спасојевић имали контакте са неким људима из Владе Републике Србије за време протеста, говорим за време протеста Јединице за специјалне операције или побуне како је Ви зовете?

Сведок Горан Петровић: Не сећам се да је било у време протеста али је познато да је негде половином године када је формирана Управа за борбу против организованог криминала и када је она добила законску могућност да непосредно примењује те мере у једном периоду ресор државне безбедности је пружао те техничке услуге односно по налогу ресора јавне безбедности прислушкивани су људи управо из те беле књиге или из тог криминалног миљеа, па у том контексту сам обавештен да је значи у неколико наврата Љубиша Буха комуницирао са Владимиром Бебом Поповићем, али то су били ја се не сећам, погледао сам неке од тих стенограма, били су потпуно неинтересантни онако неке празне и шупље приче. Значи без неких безбедносно интересантних сазнања, али то је била мера која је реализована по налогу ресора јавне безбедности, а ми смо само пружали техничку услугу.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли имате сазнања да је на тим мерама евентуално нађен да тако кажем, да употребим тај термин

разговор неког од ових људи из такозване сиве зоне са још неким од људи из политичког врха или од људи блиских власти, осим Бебе Поповића?

Сведок Горан Петровић: Не. Оно што сам рекао то се односило на овај разговор који је обавио неко из Јединице са неким из Земуна односно Сурчина, највероватније са Бухом, значи то је неки разговор који ми је остао у сећању и који је имао неку тежину и неки и безбедносни и политички контекст. Већину тих неких транскрипата и разговора ја нисам ни читао, ни добијао, осим изузетно кажем када се процени да је нешто интересантно, прво зато што су то биле мере које су се примењивале у ресору јавне безбедности и друго што је физички немогуће све то ишчитати и пратити чак и када радите 15 или 20 сати.

Адв. Момчило Булатовић: Осим ове неправилности о којој сте говорили о тој тајној контроли телефонских разговора, поменули сте ову дрогу и поменули сте неко злато и драгоцености, па смо чули Ваше објашњење за дрогу шта је било са њом и то, да ли знате шта је било са овим златом и са овим драгоценостима, о којој се количини ради, које су драгоцености у питању?

Сведок Горан Петровић: Не. Не знам апсолутно о којим се количинама ради. Знам да су све те драгоцености пописане и да се налазе у ресору начелника државне безбедности. Значи тада су се налазиле у оквиру касе за специјалне намене која је била у надлежности начелника ресора, а коју је формално контролисао шеф кабинета. Значи све те драгоцености су као што сам рекао таксативно пописане, значи сваки комад по комад. Ја сада, то је онако, не знам неких 5 – 10 страна, неких докумената у којима је све пописано и ја нисам имао ни потребу ни жељу ни разлог да сада гледам таксативно да ли се ради о прстену, огрлици, не знам златнику или било чему. Зато сам употребио тај паушални израз неко злато и неке драгоцености.

Адв. Момчило Булатовић: Разумем.

Сведок Горан Петровић: Али о томе постоји записник врло детаљан.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Петровићу, рекли сте да сте утврдили порекло те дроге, тог хероина, те количине и то, да је то из неког судског поступка, из не знам одакле беше, није ни битно толико, Врање, Лесковац, Ниш. Реците ми да ли је постојала пратећа документација за ово злато и драгоцености одакле то потиче?

Сведок Горан Петровић: Ја сам добио те финалне производе значи те извештаје у којима су се навеле све те ствари односно предмети који су пронађени и једну значи белешку која је на не знам страну или две, која је објашњавала порекло свега тога, па је у том контексту значи оператива дошла информација да се ради управо, знају се имена неких турских или не знам којих држављана који су ухваћени у шверцу тих 500 или не знам колико 85 или не знам колико килограма дроге. Значи сви ти детаљи постоје. Што се тиче злата и ту је вероватно наведено о чему се ради, али ми није сада у памети. Знама да је један део тог злата одузимао и за време бомбардовања, у неким акцијама које је организовао ресор односно београдски центар у време када сам ја напустио службу. Значи било је разних повода, разних случајева да се дође до тих драгоцености и да се оне ставе у тај сеф или депонују мада то није прави израз.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам нешто, ако се сећате, од момента када је пронађена та дрога до момента када је уништена, како Ви то кажете у термоелектрани у Обреновцу, колико је времена прошло, пошто немам ту документацију?

Сведок Горан Петровић: Па, не знам тачно. То је све било толико јавно, значи на конференцији за штампу је објављено да је та дрога нађена, а она је пронађена дан, два пре тога, па када то ископате негде у архивама, гледали сте на телевизији репортаже тог уништавања, видећете датуме, али мислим да је то све било у једном врло кратком року, значи да ли је то у питању 5 – 6 дана, недељу дана, нисам сигуран али мислим да је врло брзо та дрога спаљена у односу на тренутак када је пронађена. Не знам, али кажем, то је све транспарентно, то је све јавно и познато може да се провери.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам, да ли сте Ви на било који начин били укључени у акцију спаљивања дроге?

Сведок Горан Петровић: Ја лично као ја и као начелник ресора наравно да нисам. Није посао начелника и руководиоца да иде у термоелектрану или да иде у «Комерцијалну банку» да преноси пакете и да обавља све те радње. Значи мој посао је био организационе природе, значи да се формирају комисије, да се дају налози, задужења људима у кажем координацији и сарадњи са ресором јавне безбедности и министром унутрашњих послова који су све те задатке и обавили. Значи непосредно извршење задатака сигурно не спада у надлежност начелника ресора. Он је тај који даје налоге, а не извршава.

Адв. Момчило Булатовић: У Вашем сведочењу сте више пута употребили термин Сурчинско-Земунски клан и шефови клана Душан Спасојевић и Љубиша Буха Чуме. Мене интересује када Ви први пут сазнајете за постојање тог Сурчинско-Земунског клана?

Сведок Горан Петровић: За постојање тог клана сазнајемо у време када се дешава отмица Милорада Мишковића. Значи тада се први пут долазо до неких оперативних информација у ресору јавне безбедности, а обзиром да сам био физички присутан готово свакодневно по неколико сати у кабинету министра, значи тамо сам те информације чуо. Значи одмах су људи, тада још није био УБПОК, или је био Управа криминалистичке полиције, односно руководиоци из те управе изашли са претпоставком да је то урадио Спасојевић и екипа око њега и тада и један и други ресор добијају налог од министра да се направи тај преглед организованог криминала, односно да се направи то што се касније назвало бела књига, па сам значи након отмице Мишковића и налога министра да се те информације о Спасојевићу и свим другим групама продубе, значи оформила та слика о стању криминала и у Београду и у Србији.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли има неки сегмент који није обухваћен том такозваном белом књигом о делатностима неких криминалних група, поменули сте дрогу, аутомобиле?

Сведок Горан Петровић: Па, знате шта, нису постојали никакви критеријуми нити је неко дао налог шта таксативно све треба проверити, нити је у неком формално-правном смислу указао на правац у коме то истраживање треба да се креће. Значи најшире речено, то је било једно оперативно истраживање у коме су систематизована сва расположива оперативна сазнања, тако да не претендујем да је та књига односно та информација или белешка, зовите је како хоћете, врхунац, да је свеобухватна, да је савршено прецизна, значи просто то је била једна оперативна информација за потребе министра унутрашњих послова.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам, да ли имате евентуално сазнања да ли је том белом књигом било обухваћена и нека криминална група која се бави евентуално шверцом нафтним дериватима, дуваном?

Сведок Горан Петровић: Ја мислим да, али кажем, чак та бела књига је јавно објављена, мислим да је неко то објавио у неком часопису, да ли «Време» или неко други, тако да чак је јавност са тим могла да се делом упозна, а кажем и један и други ресор су направили тако ако Вас занимају детаљи можете да се обратите БИА или

министарству унутрашњих послова, верујем да те белешке тамо постоје. Ја не могу да се сетим сада тих детаља, жао ми је, али било је наравно и помињано и да постоје групе које се баве и не знам шверцом цигарета и нафте и свих других неких активности, крађом кола и трафикингом и не знам чиме. Значи онако колико се ја сећам генерално, али немојте ме држати за реч.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам, да ли знате коме је све тај примерак беле књиге уручен и за какве потребе осим министру Михајловићу?

Сведок Горан Петровић: Ја сам га уручио само министру Михајловићу и Премијеру Ћинђићу. Тај који је направио ресор државне безбедности, а овај други никада нисам ни видео.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Петровићу да се вратим сада на оно што се тиче хапшења браће Бановић па ми реците да ли је једини мотив ангажовања Јединице за специјалне операције да учествује и да изврши акцију хапшења браће Бановић био тај о коме сте говорили, да једноставно нису имали шта да раде, па ето да их запослите?

Сведок Горан Петровић: Навео сам два разлога. Један је био тај да треба ту Јединицу на неки начин укључити у неке активности и било је много примера где смо се ми трудили да Јединица у свему томе учествује, а други је такође био некаква оперативна односно безбедносна процена да они ту сигурно неће шкодити обзиром на профил лица која треба да се ухапсе. Значи хашки бегунци који живе у другој земљи са лажним идентитетом, који су може бити наоружани, који су били припадници неких војних формација у рату, тако да су и један и други разлог подједнако валидни.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте у то време служба државне безбедности не Ви лично него служба имала контакте са било којом страном службом безбедносном, обавештајном и било којом са којом је сарађивала по питању људи који су хашки оптуженици?

Сведок Горан Петровић: Да. Наравно.

Адв. Момчило Булатовић: Са којом ако можете да ми кажете?

Сведок Горан Петровић: Није никаква тајна да су две највеће западне службе, пре свега америчка и британска имале највише интереса и да су се највише ангажовале у том правцу, значи по питању информација о свим могућим хашким бегунцима односно свим лицима

која су оптужена пред Хашким Трибуналом, али и друге службе у неким разговорима који су у то време били доста чести су с времена на време испољавале интересовања за нека лица за која сам ја и први пут сазнавао да су уопште оптужена, значи тај круг лица је био у том тренутку доста велики. Неко се интересовао за нека лица, неко за нека друга, али углавном постојала су интересовања од стране тих служби.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли се сећате колико људи које је Хаг потраживао је било на неким Вашим оперативним мерама у моменту када сте одлучили да предузмете акцију хапшења браће Бановића?

Сведок Горан Петровић: Па, рекао сам значи не мање од 5 и не више од 10. 5 – 6 – 7, нисам сигуран.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли постоји неки посебан разлог због чега је акција баш усмерена на браћу Бановић?

Сведок Горан Петровић: Па, не, просто се радило о некој оперативној процени значи шта је најједноставније изводљиво у том тренутку. Дакле, објаснио сам контакт. Премијер је одлазио у Америку где треба да води тешке разговоре о економским питањима, о помоћи, о свему ономе што је неопходно да би ова држава могла да функционише и он је просто питао значи да ли можемо. Ја сам рекао «можемо» и он је рекао «хајде учините то, то би значајно помогло да та моја посета Америци прође онако како треба» и ми смо просто у том тренутку консултовали људе који се тиме непосредно баве, односно ја сам их консултовао и од тих неколико случајева просто процењено је да је то када су у питању Бановићи нешто што је најлакше изводљиво. Значи сви други су били не знам, ван Београда, по неким викендицама, скривали се по неким селима и не знам где, а овде смо имали физички надзор над тим лицима, значи било је најједноставније да се то уради.

Адв. Момчило Булатовић: Тај састанак о коме говорите да је одржан са људима из Јединице за специјалне операције сте поменули ако се не варам Маричића...

Сведок Горан Петровић: Лечића.

Адв. Момчило Булатовић: Лечића и Звездана Јовановића. У односу на акцију самог хапшења на колико је одржан пре тога, дан, два, три, сат, два, три?

Сведок Горан Петровић: Вече пре тога. Поподне или вече пре тога.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли је било неких евентуално сугестија са стране тих људи да то треба, не треба, да ли су поставили неке захтеве своје?

Сведок Горан Петровић: Не. Апсолутно ја нисам добио такву информацију од руководиоца центра. Да је таквих неких информација било сигуран сам да би ме руководиоци центра информисали.

Адв. Момчило Булатовић: Да Вас питам, да ли Вам је познато да је у том истом периоду за време док сте Ви били на месту начелника службе државне безбедности служба државне безбедности преузела неку акцију у правцу хапшења неког од хашких оптуженика у садејству са неком страном службом на територији Црне Горе?

Сведок Горан Петровић: Не.

Адв. Момчило Булатовић: Немате сазнања? Добро. Да ли можете да нам објасните пошто имате на оперативним мерама браћу Бановиће кажете дуже времена, физички надзор над њима и све то, да ли је постојао неки разлог због чега их нисте ухапсили пре тога, ако имате већ захтев Хашког Трибунала, имате све, зашто се баш чека овај моменат?

Сведок Горан Петровић: Не ради се о никаквом дужем периоду. Значи то је све један релативно кратак оперативни период од неколико дана, недељу дана, десет дана док се не установи да ли се ради о тим лицима, где се та лица налазе, какве су им склоности, правац кретања, значи то не траје месецима, то траје неколико дана, недељу дана, десет дана и онда када се стекну услови приступа се реализацији без обзира да ли је то потребно са аспекта неке посете, значи то је био преседан не пракса, значи да Премијер није ишао у Америку они би били ухапшени дан, два, три после тога, сасвим небитно или неко други у чијем случају су се стекли услови значи да се та акција може успешно спровести.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте о овој акцији и исходу ове акције обавестили на неки начин осим министра Михајловића колико сам разумео још неког?

Сведок Горан Петровић: Премијера Ђинђића.

Адв. Момчило Булатовић: Како, директно или?

Сведок Горан Петровић: Не. Посредно. Владимир Поповић је био са њим у посети Америци и пошто наравно Премијер не носи телефон са собом увек је то био начин да преко Владимира Поповића будете у контакту са Премијером.

Адв. Момчило Булатовић: А да ли је приликом сваке посете било коме ван земље покојног председника Владе господин Поповић био са њим, да ли је то било уобичајено?

Сведок Горан Петровић: Па, не знам али знам када је он био да се то радило преко њега, а не значи да је он у свакој посети био и не значи да је то некаква пракса. Ако је био неко други, био је неки пратилац. Увек сте преко Шесте управе МУП-а или не знам кога могли да добијете информацију ко је тренутно са Премијером и на који начин, преко ког телефона мобилног директно у амбасади или било где у некој институцији можете да ступите у контакт са њим.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Петровићу да ли сте упознати евентуално са тим да је било захтева од неких страних служби да се расформирана Јединица за специјалне операције током 2001. године?

Сведок Горан Петровић: Не. Није било апсолутно таквих захтева ни од Владе Србије, ни од министра, ни од Премијера, а камоли од неких страних служби. Чињеница да је министар Михајловић први пут у историји дао статус припадника МУП-а тој целој Јединици, сигурно не говори у правцу њеног расформиравања него у правцу њеног инкорпорирања у систем министарства.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете да је окривљени Луковић Улемек направио то што се десило у Кули, да сте отишли одмах у Кулу, разговарали са њим, после се десило ово са Ступицом и то, да ли сте након Ступице имали разговор са њим?

Сведок Горан Петровић: Да, ја мислим да када се вратио са тог неког пута не знам где је био, неког одмора, он се појавио, дошао је код мене у канцеларију на Институт безбедности, јавио ми се. Задржали смо се у неком кратком разговору, 5 – 10 – 15 минута и том приликом ме је обавестио о својој намери и жељи да оде тамо да се види са колегама и то је отприлике било то.

Адв. Момчило Булатовић: Везано за ова два инцидента о којима говоримо, који су довели до тога да се и суспендује Улемек, у тим разговорима које сте водили са њим, да ли је он икада покушао да са

Вама направи односно да Вам представи да је то узроковано не знам ни ја чиме, да он жели да остане у Јединици, да прави било какав отпор Вашем захтеву да више не може да буде у Јединици или било шта?

Сведок Горан Петровић: Не. Значи када је изашао из притвора након инцидента у Ступици већ сам рекао, ја сам разговарао са њим и питао сам га да ли има нешто да ми каже. Он је рекао «не, немам» и ја сам рекао оно што сам овде већ рекао, «имам ја теби да кажем», дао му те сугестије, рекао сам му да поднесе захтев за споразумни раскид радног односа, јер не приличи таквом хероју, или не знам, команданту те Јединице да му се изрекне дисциплинска мера престанак радног односа, јер немогуће је, значи просто сам га информисао, не убеђивао или вршио притисак, да не верујем да ће му тај дисциплински суд, не зато што ја то кажем, него објективно, изрећи било коју другу меру након таква два тешка инцидента. То је била суштина нашег разговора. Није било никаквих проблема, није било некакве приче, ништа осим тога. Значи тако како сам рекао, мислим да је то била 90% садржина разговора. Не памтим неки други детаљ који би био интересантан.

Адв. Момчило Булатовић: Управо то питам. Да ли је он то прихватио као једно нормално чињенично стање, значи није учинио било шта што би Вама...

Сведок Горан Петровић: Апсолутно као што сам рекао Милорад Луковић је учинио све оно што сам му ја сугерисао. Поднео захтев за споразумни, чак се сећам издао је и то саопштење за јавност у коме се извинио припадницима јавне и државне безбедности који су ту били. Након тога отишао из земље на неки одмор, тако да је учинио управо све оно што сам му ја предложио да уради.

Адв. Момчило Булатовић: Када сте обавештени на начин на који сте обавештени да постоје тамо неки немири у Јединици, да Вас је обавестио Маричић и овај факс и све то, да ли постоји неки разлог због чега Ви нисте отишли у Кулу, ако сте отишли у Кулу после инцидента који је направио Луковић, ово је ипак мало озбиљнија ствар, зашто нисте отишли у Кулу?

Сведок Горан Петровић: Па, рекао сам већ да се све то десило у неким предвечерњим сатима, да ли је то 5 – 6 или 7 сати и да просто због неких других обавеза и неких других уговорених састанака и активности нисам могао да одем одмах. Сматрао сам да је довољно брзо да они одмах сутра дођу, иако је субота или недеља или не знам који дан, јер смо ми радили сваког дана и да значи то са мог аспекта значи довољно

брзо, значи не морамо да се видимо ноћас, можемо да се видимо сутра ујутру. Не видим шта ће се драстично променити у току ноћи.

Адв. Момчило Булатовић: И сутра се није променило ништа, зашто сутра нисте отишли?

Сведок Горан Петровић: Зато што су као што сам рекао, одбили било какву комуникацију. Значи нису хтели да се јаве, да одговоре на телефонски позив мој, нису хтели да прихвате начелника новосадског центра кога сам послао, нису хтели да прихвате Брацановића кога су лично звали, значи јасно су ставили до знања да више не желе да комуницирају са мном иако је, нисам сигуран, али два, три дана упорно покушавано да се ступи из мог кабинета, значи то кажем, не мислим да сам ја окретао телефон, него секретарица је у више наврата покушавала, али кажем, припадници Јединице односно они који су све то организовали су прекинули све телефонске везе, значи нико у центру у Кули није могао да телефонира напоље ни са неког стационарног телефона, ни са мобилног телефона, све им је то одузето.

Адв. Момчило Булатовић: Хоћете ли ми рећи молим Вас само име човека из овог новосадског одељења безбедности?

Сведок Горан Петровић: Ја мислим да се звао Пецеи, нисам сигуран. Мислим да је Пецеи. Начелник центра РДБ-а Нови Сад.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Да ли Вам је господин Пецеи или Брацановић или већ ко је ишао у Кулу, пошто није могао да контактира тамо, поднео неки извештај и објаснио шта се тамо дешава, како то изгледа или је само речено «ови неће да разговарају са мном» и на томе се завршило?

Сведок Горан Петровић: Ни начелник Пецеи, ни Брацановић нису стигли даље од капије. Значи тамо им је неко од припадника Јединице рекао да не могу ући и да не желе да разговарају са њима, тако да су ме они о исходу тог њиховог покушаја усмено обавестили. Просто они нису имали никакав разговор ни са ким, тако да нису имали фактички ни о чему да ме обавесте осим о томе да су враћени са капије.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали оперативна сазнања било која, за време док Јединица за специјалне операције има тај протест у Кули где је апсолутно искључена комуникација, да та Јединица припрема борбена средства за било какву војну акцију, напад или било шта?

Сведок Горан Петровић: Па, кажем проносиле су се те приче о ангажовању неког резервног састава. Сви припадници Јединице су добили налог од команданта те Јединице без обзира где се налазе да дођу у Кулу. Значи један део Јединице је из те неке базе, центра или штали на Тари отишао у Кулу. Сви припадници Јединице који су били у одељењу за заштиту личности и објеката значи који су се налазили у неком комбинованом обезбеђењу и Премијера и министра и мене су такође отишли у Кулу, значи напустили своја радна места, напустили своје дужности и то су неке информације које су указивале на то у ком правцу то иде уз све оне информације до којих смо долазили током године да та Јединица односно тај део криминални који ту Јединицу манипулише је Бог зна како пријатељски расположен према нама односно да у нама види неку латентну потенцијалну опасност по себе и свој статус односно крајње јасно речено страховали су да ће бити ухапшени, значи никако нису могли да верују и нису имали на основу чега да верују, верујте ми Ви, да не бисмо ухапсили било кога у тренутку када дођемо до валидних доказа, тако да су просто знали да у сваком тренутку то могу да очекују од нас, а то баш није било пријатно сазнање за њих.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Господине Петровићу управо сам то хтео да чујем, валидни докази, пошто се ради о томе, имали сте то Вас је питао и колега Прелевић и не знам још ко је питао, пријаву грађанина да је једно возило, да су људи из неког возила изашли и покушали и крали неко друго возило, имали сте регистарски број, утврђено је да је то возило које припада ресору државне безбедности, да се то возило налази у пратњи председника Владе, да ли сте знали, да ли сте јавној безбедности доставили бар списак људи који су имали у тих 7 дана или 8 дана пре тога контакт са тим возилом који су га употребљавали?

Сведок Горан Петровић: То је опште позната чињеница јер се и радници ресора јавне безбедности налазе у обезбеђењу Владе, у комбинованом обезбеђењу председника, тако да то није никаква информација. Значи примарна информација је потекла од њих, а и начелник ресора јавне безбедности и министар савршено добро знају ко се све налази у обезбеђењу Премијера. Значи нема потребе да им се даје некаква посебна или специјална информација.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте евентуално од људи који су имали контакт са тим возилом Ви или неко из Вашег ресора узео било какве изјаве везано за ову информацију па је Ви проследили јавној безбедности?

Сведок Горан Петровић: Када смо добили ту информацију ја сам о тој информацији обавестио руководиоце Шесте управе односно Управе за обезбеђење личности и објеката и провером, значи оперативном се утврдило, значи постоји велики број возила која се налазе на употреби код разних министара, разних штићених личности и објеката тако да смо ми са наше стране провером значи код нас, у нашим евиденцијама установили да је то возило које користе људи из обезбеђења Премијера Ђинђића. Значи о тој информацији сам упознао и министра, кад кажем министра то подразумева и ресор јавне безбедности и Премијера.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала. Судија да прекидамо?

Председник већа: Због истека радног времена

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес, а наставиће се непланирано 19. маја 2005. године са почетком у 10,00 часова процесном радњом наставка саслушања сведока Горана Петровића што му има служити уместо позива, ово саопштење председника већа, а наставак сутрашњи ће бити ако окончамо ову радњу саслушањем судских вештака Душана Дуњића и Милана Куњадића.

Записничар

Председник већа-судија

